

ΣΧΕΔΙΟ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

Τοπικός δεσποτισμός

Το σχέδιο ανασυγκρότησης (εκασυγχρονισμού) της εξουσίας στην τοπική αυτοδιοίκηση βρίσκεται στο τελικό της στάδιο, με την επικείμενη ψήφιση του νομοσχεδίου.

Μια τοπική αυτοδιοίκηση που ούτε τοπική είναι, ούτε, πολύ περισσότερο, αυτοδιοίκηση.

Γιατί πόσο τοπική μπορεί να είναι, όταν ο δήμαρχος ή ο πρόεδρος επιβάλλεται, τις περισσότερες φορές, από τα μεγάλα κόμματα και στη συνέχεια γίνεται φορέας της πολιτικής τους. Όταν οι σχέσεις και οι διαπλοκές με την κεντρική επιτροπή του κόμματος που θα στηρίξει την υποψηφιότητά του, πρέπει να είναι δυνατότερες από τις σχέσεις του με τους συνδημότες του;

Και πόσο αυτοδιοίκηση είναι η διαχείριση ενός δήμου ή μίας κοινότητας χωρίς καμιά ουσιαστική αρμοδιότητα ή επιλογή, πέρα από τη συλλογή των σκουπιδιών και τη ρύθμιση μικροζητημάτων στα όρια του δήμου ή της κοινότητας που θυμίζει εκδίκηση υποθέσεων σε ειρηνοδικείο;

Το νομοσχέδιο με το κωδικό "Καποδίστριας", που θα αλλάξει το διοικητικό χάρτη της χώρας - της κεντρικής εξουσίας δηλαδή, και εν τέλει του κράτους - αντιμετωπίζεται και προβάλλεται από τα ΜΜΕ (και κυρίως από τον τύπο) σαν σωτήριο, ή περίπου σωτήριο, ή, στην ακόμα καλύτερη περίπτωση, δηλώνεται "ας δούμε τις εξαιρέσεις", για την εδώ και δεκαετίες

ριγμένη και ρημαγμένη επαρχία. Μια επαρχία όπου υπάρχουν ευτυχώς ακόμα, λίγοι είναι αλήθεια, θύλακες ζωντανής μνήμης ιστορικής, πολιτικής, πολιτιστικής.

Αν σήμερα επιτάσσεται το εθνικό χρέος και επιβάλλεται η καθολική συναίνεση και παθητικότητα, αν η λήθη είναι το αποराίτητο εφόδιο για το μέλλον, δεν είναι εύκολο να αποσιωπηθούν οι εκρηκτικές αντιθέσεις και συγκρούσεις της ελληνικής ιστορίας που ολόκληρα χωριά, σε αντιδιαστολή με τα κοντινά γύρω τους, κουβαλούν σαν ταυτότητα, σαν ιδιοτροπία και εκφράζονται στο πνεύμα τους, στις πολιτιστικές τους εκδηλώσεις, στις πολιτικές τους αντιλήψεις και στις θρησκευτικές τους διαφοροποιήσεις.

Δυστυχώς οι αντιδράσεις και κυρίως οι αντιστάσεις στην προτεινόμενη αφομοίωση, που εκ των πραγμάτων θα προκύψει για τα περισσότερα χωριά και κεφαλοχώρια, δεν είναι αυτές που απαιτούν οι περιστάσεις.

Δυναμικούς και οικονομικά εύρωστους ΟΤΑ θέλει το νομοσχέδιο. Έτσι εξάλλου θέλουν και την Ελλάδα μέσα στην παγκοσμιοποίηση, όπως αρέσκεται να λέει, σε σύνθημα ή πρόταγμα, ο Σημίτης.

Ένα ζήτημα είναι, γιατί αυτή η αλλαγή (ή μήπως μεταρρύθμιση;) γίνεται τώρα; Ποια συνθήκη την επιβάλλει; Και κυρίως είναι τόσο αναγκαία για την ελληνική επαρχία;

Είναι γεγονός πως η γενική κατεύθυνση της εξουσίας σήμερα

στην Ελλάδα ακολουθεί το νεοφιλελεύθερο μοντέλο διαχείρισης, διακοσμώντας το στις πολιτικές του εκφάνσεις με σοσιαλίζοντα κατάλοιπα ή αναφορές περί κοινωνικής δικαιοσύνης και αλληλεγγύης, που, ωστόσο, δεν αποτελούν όρους άσκησης εξουσίας ή, πολύ περισσότερο, δεν αποτελούν τους όρους διαχείρισης των υποθέσεων πραγμάτων και ανθρώπων. Οι όροι εξουσίας και διαχείρισης θα εκφράζονται όλο και περισσότερο με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια.

Ο οικονομικός στόχος της ένταξης στην πρώτη φάση της διαδικασίας νομισματικής ενοποίησης που ακολουθείται στην Ευρωπαϊκή Ένωση είναι καθολικός και διαπερνά, ή θέλει να διαπεράσει, το σύνολο του κοινωνικού γίγνεσθαι. Εκφράζεται με πάγωμα μισθών, ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, ανεργία, περιορισμό των κοινωνικών δαπανών (παιδεία, υγεία, πολιτισμό).

Το νομοσχέδιο εντάσσεται σ' αυτό το στόχο, αφού το ένα ζήτημα είναι να σταματήσει η χρηματοδότηση προς μη βιώσιμους οικονομικά, με τη στενή έννοια του όρου, δήμους και κοινότητες, να περικοπεί δηλαδή και αυτή η αφαιρετική ανακατανομή του χρήματος. Η προσπάθεια δηλαδή γίνεται για να μετατραπούν οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης - ΟΤΑ, σε ΟΤΑ - μηχανισμούς τοπικής αυτοχρηματοδότησης.

Μόλις την προηγούμενη δεκαετία, το ίδιο κόμμα που κυβερνά εί-

χε εξαγγείλει και προωθούσε ένα σχέδιο αποκέντρωσης για το ξαναζωντάνεμα της ελληνικής επαρχίας.

για του κράτους. Και βέβαια καλύτερη λειτουργία του κράτους σημαίνει αίμα και σιωπή.

χίας. Μερικά χρόνια πριν, διακήρυττε την δημιουργία του πρώτου, δεύτερου και τρίτου βαθμού αυτοδιοίκησης για το ζωντάνεμα και την ουσιαστική ενίσχυση του ρόλου της ελληνικής επαρχίας. Κι όμως, η ελληνική επαρχία συνεχίζει να ερημώνει ή, στην καλύτερη περίπτωση, μένει στάσιμη, όχι μόνο δημογραφικά - που είναι το μείζον θέμα και που το νομοσχέδιο το αντιμετωπίζει με οικονομικούς και τεχνοκρατικούς όρους και βέβαια χωρίς αποτελεσματικότητα - αλλά και σαν ποιότητα και περιεχόμενο ζωής, με συνεχείς πειθαλλοντικές επιβαρύνσεις, χωρίς ευκαιρίες και προοπτικές.

Γιατί λοιπόν απέτυχαν αυτές οι προσπάθειες και ποια συμπεράσματα βγήκαν, αν βγήκαν; Είναι φανερό πως η εξουσία δεν ενδιαφέρεται πραγματικά για την επαρχία, την αυτοδιοίκηση, την ζωή των κατοίκων της, παρά μόνο σαν αποδέκτη των σχεδιασμών και επιλογών της.

Οι συνενώσεις δήμων και κοινοτήτων, και μάλιστα αναγκαστικές, γίνονται μόνο και μόνο προς όφελος της κεντρικής εξουσίας, στοχεύοντας στη καλύτερη λειτουργία

Το σχέδιο Καποδίστριας θέλει να μετατρέψει πόλεις και χωριά σε οικονομικές μονάδες που να μπορούν να ανταποκριθούν στο μέλλον που τους χάραξαν τα ευρωπαϊκά επιτελεία. Και αν δεν ανταποκριθούν δεν θα είναι δα και το τέλος τους, όπως διατείνεται ο υπουργός. Δεν πεθαίνουν έτσι τα χωριά...

Πίσω όμως από τους άμεσους στόχους του νομοσχεδίου, την αποδοτικότερη λειτουργία της κεντρικής εξουσίας και την απαλλαγή της από την οικονομική επιβάρυνση προς τους υπάρχοντες δήμους και κοινότητες, υπάρχουν και άλλες επιδιώξεις και στόχοι καθώς και ένα όργιο παρασκηνιακών διβουλεύσεων τοπικών, κομματικών και οικονομικών παραγόντων με το υπουργείο εσωτερικών, για τα μεγαλύτερα οφέλη που θα μπορούσαν να υπάρξουν. Και είναι αυτοί οι ίδιοι παράγοντες που - όταν δεν συμφωνούν - ο υπουργός καταγγέλλει πως υποκινούν τις αντιδράσεις για ιδιοτελή συμφέροντα.

Είναι βέβαιο πως η προώθηση του νομοσχεδίου θα αναμορφώσει

Μίλησε κανείς για σχολεία-φυλακές;

Ετοιμόρροπες αίθουσες, υπεράριθμες σχολικές τάξεις, ελείψεις σε εκπαιδευτικό προσωπικό ήταν μερικές από τις γνώριμες ατάκες που συνόδευσαν εν είδη κακόγουστου σκηνικού τους γυαχάους τίτλους της ηλεκτρονικής και έντυπης ειδησιογραφίας με την έναρξη της νέας σχολικής χρονιάς. Κάθε χρόνο μακροσκελή άρθρα "σοβαρές" μελέτες, "αξιόπιστα" ρεπορτάζ βεβαίωναν το πανελλήνιο

για το τραγικό χάλι της δημόσιας εκπαίδευσης, τα αδιέξοδα στα οποία έχει περιέλθει, την ανάγκη για τολμηρές και ριζοσπαστικές μεταρρυθμίσεις. Τώρα τελευταία μάλιστα, από μεγάλα τηλεοπτικά κανάλια, δίπλα στις εικόνες των μεσαιωνικού τύπου εκπαιδευτηρίων προβάλλονται οι κυριλέ και λουστρολισμένες αίθουσες επώνυμων αθηναϊκών φροντιστηρίων έτσι για να γίνεται ακόμα πιο έντονο το κο-

ντράστ. Ο θρίαμβος του ιδιωτικού, οι απαιτήσεις των καιρών, ο υγιής και κερδοφόρος ανταγωνισμός, διαλέγετε και παίρνετε...

Όμως η νέα χρονιά προτοτυπεί, αν όχι πατατυπεί σε σύγκριση με τις προηγούμενες. Συλλαλητήρια, δημόσιοι λειτουργοί στους δρόμους, γενικές συνελεύσεις, έντρομοι μαθητές και δυσανεσθημένοι γονείς συμπληρώνουν το πάζλ της εκπαιδευτικής μας αφα-

σίας στην δίνη μάλιστα της πιό φιλόδοξης μεταρρύθμισης που εξαγγέλθηκε ποτέ.

Το νομοσχέδιο ενός πρώην αποτυχημένου υπουργού που υποτίθεται ότι θα οδηγήσει το ασθμαίνων άρμα της ταλανιζόμενης εκπαίδευσης με νέες προδιαγραφές στο στίβο του παγκόσμιου ανταγωνισμού έρχεται να ολοκληρώσει και επίσημα αυτό που στην συνείδη-

συνέχεια στη σελίδα 3

συνέχεια στη σελίδα 3

ΣΧΟΛΙΑ

Και το μέλλον άδηλο...

★ Η εβδομάδα άρχισε με Ολυμπιάδα -με τα επινίκια να συνεχίζονται, προσγείωση του χρηματιστηρίου -αλλά όχι και του κόσμου- με τις αναπόφευκτες διαμάχες για τα καινούργια οφίστα και αισιοδοξία για την πορεία της οικονομίας...

★ Η συνέχεια ήταν λίγο-πολύ αναμενόμενη, γιατί μπορεί βέβαια η Ολυμπιάδα να είναι "αυτοχρηματοδοτούμενη" -σύμφωνα με το ΥΠΕΧΩΔΕ και το υφυπουργείο Αθλητισμού- αλλά το υπουργείο Οικονομικών και το πρωθυπουργικό γραφείο έχουν κάπως διαφορετική γνώμη.

★ ...δηλαδή "αναπροσαρμογές" φόρων, περικοπές δαπανών -τα γνωστά. Οι απασχολήσιμοι συνεχίζουν απτόητοι τον (και ολυμπιακό πλέον) μαραθώνιο.

★ Και αν απ' όλη την ιστορία της Ολυμπιάδας υπάρχει κάτι που πέρασε στα ψιλά, αυτό δεν είναι ο αμφισβητούμενος ισολογισμός της ή οι ακόμη πιο αμφισβητούμενες ωφέλειες που θα προκύψουν απ' αυτή. Είναι ότι η οικογένεια των Αγγελοπούλων, σίγουρη για την ανάληψη, αγόρασε από τα πριν μεγάλη ποσότητα "ολυμπιακών χαρτιών" (δηλ. μετοχών κατασκευαστικών εταιρειών και τηλεπικοινωνιών), ενώ ταυτόχρονα διέδιδε στους επιχειρηματικούς κύκλους ότι η ανάληψη της Ολυμπιάδας είναι χαμένη υπόθεση. Και μετά απλά βρέθηκε μερικά δις πλουσιότερη...

★ Οι σύγχρονοι "εθνικοί ευεργέτες" δεν καταδεικνύουν παρά το ότι οι παλιότεροι (Συγγρός, Αβέρωφ, κλπ) δεν ήταν παρά ερασιτέχνες. Μοναδικό κοινό τους γνώρισμα: όλοι φροντίζουν να εξαφανιστούν στο εξωτερικό για λίγο καιρό. Τί στοίχημα ότι η επόμενη επιστροφή τους στην επικαιρότητα θα συνοδεύεται και από μια καινούργια "εθνική δωρεά";

★ Η στήλη μάλιστα προτείνει η δωρεά να περιλαμβάνει αύρες, κλούβες, αστυνομικά ελικόπτερα, σκυλιά, δακρυγόνα, εξοπλισμό παρακολούθησης, Η/Υ. Για να συλλαμβάνονται και ευκολότερα όσοι αλήτες πετάνε τρικάκια ενάντια στη νέα μεγάλη ιδέα του έθνους.

★ Εξάλλου, τα ΜΜΕ αποδεδειγμένα δεν είναι επαρκή σε όλες τις περιπτώσεις. Το κράτος πρέπει να είναι έτοιμο αν το "έθνος" μετατραπεί σε κοινω-νία...

ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΑΥΡΗ ΕΡΓΑΣΙΑ! Στο πρωτότυπο αυτό συμπέρασμα κατέληξε το ΙΚΑ μετά από τους αιφνιδιαστικούς(!) ελέγχους που πραγματοποίησαν οι υπηρεσίες του στην Έδεσσα και στο Περίστέρι. Μόνο το ΙΚΑ όμως αιφνιδιάστηκε από το γεγονός ότι το 43% του ντόπιου εργατικού δυναμικού (χωρίς δηλαδή να υπολογιστούν και οι μετανάστες) ήταν ανασφάλιστο. Γιατί πριν φτάσουμε στη σημερινή εικόνα, η ανυπαρξία των συνδικάτων, η διάλυση των επιθεωρήσεων εργασίας και η αποψίλωση των ελεγκτικών μηχανισμών του ΙΚΑ ήταν τα απτά αποτελέσματα μιας σιωπηρής κρατικής πολιτικής για πάνω από μια δεκαετία τώρα.

Η δημιουργία μιας μεγάλης μάζας "ελαστικού" εργατικού δυναμικού είναι τόσο συγχυριστικό ως φαινόμενο, όσο και η μεγένθυση της ανεργίας -δηλαδή καθόλου. Είναι ολοένα και περισσότερο φανερό ότι στην εποχή μας γίνεται η μετάβαση σε μια μετακαπιταλιστική οικονομία (και άρα και κοινωνία), παρόλο που δεν είναι ακόμη προβλέψιμη η τελική μορφή του καπιταλιστικού κόσμου. Η καταστροφή της μαζικής βιομηχανικής κοινωνίας που κληροδότησε ο 19ος αιώνας και απωθέσσε ο 20ος, ολοκληρώνεται με αρκετά γρήγορα βήματα, αν και σε ιστορικό χρόνο. Τα οικονομικά παράδοξα που γεννάει η καινούργια εφιαλτική εποχή δεν επιτρέπουν αισιοδοξία. Το χρηματιστήριο έχει εξελιχθεί σε ένα μηχανισμό παραγωγής τεράστιων ποσών ανύπαρκτου (χωρίς παραγωγική βάση) πλούτου και η οικονομία μετεξελίσσεται σε μια -αδιανόητη πριν από τρεις δεκαετίες- δομή ενός γιγαντωμένου τριτογενή τομέα. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι ο καπιταλισμός

έγινε ξαφνικά ανорθολογικός. Απλά, πάντα ήταν έτσι. Η αγωνία της μαρξιστικής σκέψης να ερμηνεύει τον κόσμο με οικονομ(ετ)ρικά κριτήρια έχει την δικιά της αξία στις απανωτές ήττες που δέχεται η κοινωνία στο όνομα της οικονομίας. Αν παλιότερα η κατάρρευση του καπιταλισμού ήταν ένα οικονομικό αξίωμα, αυτό σήμερα διαψεύστηκε πανηγυρικά, στην εποχή μιας άλλης οικονομίας και μιας άλλης κοινωνίας. Στο βαθμό που η μαρξιστική αριστερά ταυτίστηκε με την επαναστατική σκέψη, το ιδεολογικό της ξεδόντισμα προϋπήρξε κάθε άλλης ήττας στο πεδίο του κοινωνικού. Και τελικά αναδεικνύεται -καθαρότερα από ποτέ- η εικόνα ενός κατακερματισμένου κόσμου. Με στραπές ανέργων ακόμη και μέσα στα οχυρά της "ανεπτυγμένης" Δύσης. Με ένα τεράστιο εργατικό δυναμικό παγιδευμένο σε ελαστικές εργασιακές σχέσεις -δηλαδή σε μεγάλο βαθμό υποαπασχολούμενο, κακοπληρωμένο, ανασφάλιστο και υπερεκμεταλλευόμενο. Με τις παραγκουπόλεις να πολλαπλασιάζονται στο περιθώριο των αστικών κέντρων, από τη Νάπολη μέχρι τη Μόσχα και από την Αθήνα μέχρι τη Νέα Υόρκη. Και με τον Τρίτο Κόσμο να λεηλατείται -οι ζωές εκατομμυρίων ανδρών, γυναικών και παιδιών- από τις πολυεθνικές (μόνο που σε αντίθεση με τη δεκαετία του '70 και τα κινήματα της εποχής εκείνης, σήμερα τα 2/3 του πλανήτη είναι εξορισμένα ακόμη και από την ειδησεογραφία).

Κάθε άλλο παρά τοπικά, τα προβλήματα που αναδεικνύονται είναι παγκόσμια.

Και δεν χρειάζεται κανείς (εκτός ίσως από το ΙΚΑ) να πάει παραέξω από την πόρτα του για ν' ανακαλύψει την αδιαφύλονίκητη ισχύ των αφεντικών

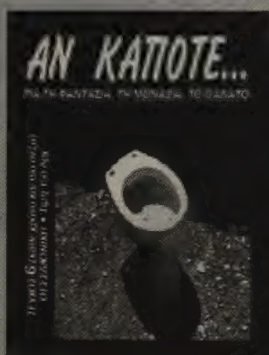
ή τον κοινωνικό ρατσισμό απέναντι στους μετανάστες (και τους Τσιγγάνους, τους Πομάκους και κάθε παρεκκλίνοντα

από τις νόρμες του κοινωνικού κομπορμι-σμού).

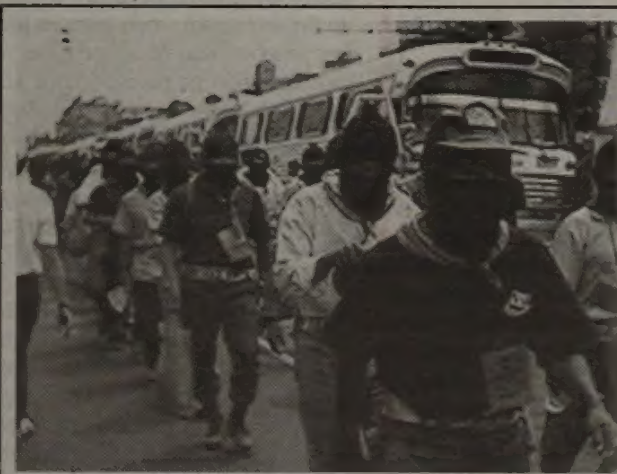
Στο βαθμό που η εργασία ορίζεται σαν μια κυρίαρχη κοινωνική συνθήκη καταναγκασμού, συνδέεται αναπόφευκτα και με κάθε άλλη διάσταση του κοινωνικού. Και στο βαθμό που υποτάσσεται στην παγκοσμιοποίηση, απαιτεί μια συνολική αντίληψη. Μακριά από την ανάλυση οποιοδήποτε κειμένου, μια τέτοια αντίληψη προϋποθέτει πολύ συγκεκριμένους άξονες δράσης. Αν όμως το ζητούμενο είναι μια επαναστατική κοινωνική δράση, τότε σίγουρα αυτή δεν μπορεί να περνάει μέσα από μια κρατικοδίαιτη θεσμοποίηση. Δεν μπορεί όμως να περνάει και από μια (κατ)οχύρωση στην αυταπόδεικτη επάρκεια οποιοδήποτε -ισμού. Και αν νομίζει κανένας ότι αυτό το τελευταίο δεν σχετίζεται με αυτή την εφημερίδα, τότε κατάλαβε λάθος...

M.K.

Κυκλοφόρησαν...

★ Κυκλοφόρησε το 6ο τεύχος του "Αν Κάποτε", ελευθεριακού περιοδικού τέχνης από την Θεσσαλονίκη για τη φαντασία, τη μοναξιά, το θάνατο. Ταυτόχρονα με το περιοδικό, η εκδοτική ομάδα κυκλοφόρησε και την ποιητική συλλογή "Caractères" ("Χαρακτήρες") του Olivier Simonneaux, η οποία διατίθεται ξεχωριστά. Για όσους ενδιαφέρονται, η διεύθυνση επικοινωνίας είναι: Τ.Θ. 16046, Τ.Κ. 54410, Θεσσαλονίκη.

Από την άφιξη των Ζαπατίστας στην πόλη του Μεξικού, την προηγούμενη Παρασκευή 12 Σεπτεμβρίου. Στο επόμενο φύλλο του "ΑΛΦΑ", θα υπάρχει αναλυτική ανταπόκριση από την Ε.Π.

Ακούσατε, ακούσατε...

Μεγάλη λαϊκή βραδυά την Τετάρτη 24 Σεπτεμβρίου στα καστρόπληκτα της επαυρυγίου στην αλάνα απέναντι από την ταβέρνα του Τζότζου

6.30 Ανοιχτή συζήτηση με θέμα:

"Μετά την αναστολή των κατεδαφίσεων, τί;"

8.30 Το θέατρο σκιών του κυρίου "Ψυχραιμία" παρουσιάζει την παράσταση "Ο καραγκιόζης και η πολιτιστική πρωτεύουσα"

10.30 Γλέντι με παραδοσιακή μουσική

Ευγενής χορηγία: "Τα κολητήρια της Άνω Πόλης"

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ: • ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635), ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. (ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ.). • ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΚΑΙ ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ "ΝΑΥΤΙΛΟΣ" (Πατριάρχου Ιωακείμ 13, τηλ: 257.364) ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

2ο ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ:

Μια προσωπική ματιά

Στις 12, 13 και 14 Σεπτέμβρη πραγματοποιήθηκε στο λόφο του Κολωνού το 2ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ. Την ευθύνη της διοργάνωσης είχε το Συντονιστικό Αντιρατσιστικών Οργανώσεων και Κοινοτήτων Μεταναστών. Στο φεστιβάλ συμμετείχαν δεκαοχτώ οργανώσεις αλλοδαπών κι είκοσι έξι ελληνικές.

Η πρώτη μέρα κύλησε πολύ χαλαρά. Ο κόσμος σχετικά λίγος κι η ατμόσφαιρα μάλλον μελαγχολική. Η κουβέντα που έγινε αφορούσε στα προεδρικά διατάγματα για τη νομιμοποίηση των μεταναστών. Ίσως να μην ήταν και τόσο καλή ιδέα η επιμήκυνση του φεστιβάλ κατά μία μέρα - πέρσι είχε διαρκέσει ένα διήμερο.

Η δεύτερη μέρα είχε πολύ περισσότερο κόσμο - κόπηκαν τα πιο πολλά εισιτήρια του φεστιβάλ. Ο λόγος βέβαια προφανής: Η βραδινή συναυλία στην οποία συμμετείχαν πολλά γνωστά ροκ συγκροτήματα προσέλκυσε μεγάλο αριθμό από νέες και νέους. Πραγματικά ο λόφος του Κολωνού ζωντάνεψε από ένα παράξενο και ηχηρό πλήθος στο οποίο συνυπήρχαν από πρώην μαχητικούς και νυν ιδιωτεύοντες αριστεριστές, μέχρι εφήβους που πήγαιναν για πρώτη φορά σε πολιτική εκδήλωση. Πριν τη συναυλία έγινε συζήτηση, όπου εισηγητές ήταν ο Γκαουντσού Τρουαρέ από την οργάνωση Sans Papiers (Μετανάστες χωρίς χαρτιά) και Ανί Πουρ από την οργάνωση DAL (Δικαίωμα στη στέγη). Το επίπεδο της κουβέντας δεν ήταν τόσο ψηλό όσο αναμενόταν, ίσως γιατί οι γάλλοι σύντροφοι ήταν γενικόλογοι στις τοποθετήσεις τους.

Η Κυριακή ήταν η ημέρα στην οποία οι μετανάστες έκαναν πιο αισθητή την παρουσία τους. Πλήθος ανθρώπων διαφόρων εθνοτήτων και θρησκειών συννευρέθηκε, συζήτησε και χόρεψε υπό τους ήχους συγκροτημάτων που προέρχονταν από τις τρεις γωνιές του πλανήτη. Όλος αυτός ο κόσμος έδειξε ότι η πολυπολιτισμική κοινωνία δεν είναι μόνο αίτημα, αλλά μπορεί να γίνει και χειριρροιαστή πραγματικότητα. Την Κυριακή έγινε και η πιο ενδιαφέρουσα κουβέντα του φεστιβάλ, με θέμα "Εθνικισμός και ρατσισμός στην Ελλάδα".

Οι εντυπώσεις που μου άφησε το φεστιβάλ είναι ανάμεικτες.

Απ' τη μια μεριά, είναι πολύ ευχάριστο - σε τούτους τους ιδιότητες καιρούς - να συναντιέσαι με συντρόφους και συντρόφους και να ζεις, έστω και για λίγο, στιγμές συλλογικές. Είναι πολύ χρήσιμο ν' ανταλλάσσεις απόψεις κι εμπειρίες, να συγκρούεσαι και να συμφωνείς, να χτίζεις καινούργιες γνώμες. Είναι πολύ σημαντικό ν' αντιπαλεύεται, με όρους μαζικούς, ο βόθρος του ρατσισμού και του εθνικισμού. Να βιώνονται στιγμές συναδέλφωσης κι αλληλεγγύης.

Απ' την άλλη, τα πολιτικά προβλήματα του φεστιβάλ και τα ερωτηματικά που αυτό γέννησε, ανατρέπουν - σε μεγάλο βαθμό - τις θετικές εμπειρίες που αποκομίστηκαν κατά τη διάρκειά του. Αν ήταν μόνο η συμμετοχή στο φεστιβάλ οργανώσεων μεταναστών που διακρίνεται φίλα - για να το πούμε ευγενικά - σε ολοκληρωτικά καθεστώτα. Αν ήταν μόνο αυτό το ανεκδιήγητο - και από πολιτική και από φιλοσοφική σκοπιά - τουρνουά σκακιού. Αν ήταν μόνο οι παρεμβάσεις κάποιων μεταναστευτικών οργανώσεων για να εξοστρακιστούν τα τραπέζια πολιτικών ομάδων, τότε στα σίγουρα, οι θετικές εντυπώσεις δε θα μπορούσαν να επισκιαστούν. Η αίτηση όμως, που υπέβαλε το συντονιστικό προς την Ευρωπαϊκή Ένωση για χρηματοδότηση του φεστιβάλ, μεταβάλλει εκ βάθρων το σκηνικό. Μια τέτοια επιδότηση δίνει ιδεολογικοπολιτικό άλλοθι στο καθεστώς, δυναμιτίζοντας κατά συνέπεια την εργώδη προσπάθεια των συντροφιστών και των συντρόφων. Δεν είναι δυνατό να καταγγέλεις την Ε.Ε ως ρατσιστική και ταυτόχρονα να παίρνεις λεφτά από αυτή για την αντιρατσιστική σου εκδήλωση. Με αυτόν τον τρόπο, το μεν συντονιστικό καθίσταται αναξιόπιστο η δε Ε.Ε. εμφανίζεται ως ο φύλακας - άγγελος των κατ'απορροπών μεταναστών. Έχω την εντύπωση ότι τα μέλη του συντονιστικού πρέπει να το ξανασκεφτούν.

Γ.Α.

★ Διήμερο Συνεύρεσης και Επικοινωνίας το Σάββατο 20/9 στις 5.00 μ.μ. -... και την Κυριακή 21/9 στις 4.00 μ.μ. -... Το διήμερο πραγματοποιείται για τον ένα χρόνο λειτουργίας του κατελλημένου Αυτοδιαχειριζόμενου Στεκιού Άνω - Κάτω Πατησίων (Νάξου 75 στο ύψος της πλατείας Κολιάτσου) και περιλαμβάνει μουσικούς αυτοσχεδιασμούς, συναυλία, φαγοπότι και βιβλιοπωλείο.

★ Κυκλοφόρησε και ο δεύτερος τόμος με τα φύλλα 51-100 της Αλφα. Μπορείτε να τον προμηθευτείτε (όπως και τον πρώτο με τα φύλλα 0-50) με αντικαταβολή παραγγέλλοντας τον με γράμμα ή τηλεφωνικά στα γραφεία της εφημερίδας. Κοστίζει 5.000 δρχ.

ΣΧΕΔΙΟ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

Τοπικός δεσποτισμός

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

πέρα από το διοικητικό χάρτη της χώρας και τον πολιτικό - κομματικό - εκλογικό.

Το κυβερνών κόμμα, ελέγχοντας ήδη το μεγαλύτερο μέρος των δήμων και κοινοτήτων, θα προσπαθήσει, και προσπαθεί, να ελέγξει τις αντιδράσεις με όλο και μεγαλύτερες παροχές και γενικότερη στήριξη. Όπως επίσης θα ικανοποιήσει αιτήματα διάφορων στελεχών του για την έδρα, το όνομα και τις αρμοδιότητες των νέων ΟΤΑ, ελπίζοντας σε πολιτική νίκη στις επόμενες δημοτικές εκλογές - σε ένα χρόνο - που θα σημαίνει και την επανέγκριση της πολιτικής του.

Οι νέοι ΟΤΑ που θα ελέγχουν μία ευρεία περιφέρεια από 5 ως και 15 κοινότητες θα είναι περισσότερο ευάλωτοι και ελέγξιμοι από την κεντρική εξουσία, καθώς θα εκλείπουν οι τοπικές αντιδράσεις που αρκετά προβλήματα έχουν δημιουργήσει και δημιουργούν. Από μια κοινότητα π.χ., για ένα αυτοκινητόδρομο που δεν κατανοούν τη σκοπιμότητά του στις τοπικές ανάγκες τους, αλλά επιβάλλεται από τις Βρυξέλλες και

προκύπτει μέσα από ένα ευρωπαϊκό σχεδιασμό του οδικού δικτύου.

Μια νέα, τοπικής κλίμακας, αστυφιλία που θα δημιουργηθεί προς τις έδρες των νέων ΟΤΑ - οι οποίοι, σημειωτέον, θα προικοδοτηθούν γενναία στην αρχή - όχι μόνο θα ερμώσει και τα εναπομείναντα χωριά, αλλά και θα αναπαράξει το μητροπολιτικό μοντέλο ανάπτυξης της πόλης, διαρρηγνύοντας τον κοινωνικό ιστό των σημερινών πόλεων και χωριών, με τις δυνατότες και αλληλεγγυες κοινωνικές σχέσεις και δεσμούς, μεταβάλλοντας και τη πολεοδομία τους (θα έχουμε τα νέα μικρά εκτρώματα).

Για μας οι κοινότητες και οι μικρές αυτόνομες πόλεις, μέσα από μια αντεπαρχική και αντεξουσιαστική αντίληψη, είναι ένα ιδανικό πεδίο ανάπτυξης κοινωνικών σχέσεων, όπου η άμεση δημοκρατία, η κοινωνική δικαιοσύνη, η παραγωγή και διανομή των αγαθών, η αρχή της αλληλεγγύης και εν τέλει η ελευθερία, μπορούν να πραγματωθούν, έξω από τις εμπορικές και διαμεσολαβημένες σχέσεις, μακριά από την καταναλωτική μονομανία και την εξουσιαστική επιβολή.

Γ.Κ.

Αλληλογραφία

★ Αθήνα 16/9/97

Πριν από λίγες μέρες παρακολούθησα με "δέος" τις αποκαλύψεις των εποπών υγείας για την κατάσταση στην Ομόνοια. "Βρώμα", "δυσωδία", "ναρκομανείς" όλοι στην πυρά. Γνωστές οι απόψεις του συστήματος για τους απόκληρους. Δάκρυα, αγανάκτηση και διωγμός η πρόταση όλων αυτών που μέχρι χτες πέρναγαν και δεν έβλεπαν, όπως δεν βλέπουν τη δυστυχία, τη μιζέρια και την ηλιθιότητα τους.

Ένα κράτος, η εξουσία γενικά, ένα σύστημα και "ΑΥΤΟΙ" δημιουργία του ίδιου του συστήματος της ανισότητας και της επιβολής της εξουσίας. Εμείς που ξέρουμε δεν συγχωρούμε. Γνωρίζουμε πως δημιουργούνται οι άνεργοι, τα πρεζόνια, πως φθάνουν οι άνθρωποι στο σημείο να κοιμούνται στους υπόγειους όλης της Ευρώπης. Πως φτάνουν να πεθαίνουν στο κρύο από την πείνα ή από τα τάγματα θανάτου. Αυτό ζήτησαν τα ΜΜΕ. Τάγματα θανάτου. Να καθαρίσει η Ομόνοια πάσει θυσία. Η βτρίνα του δικού τους πολιτισμού πρέπει να 'ναι καθαρή. Το εμπόρευμα καινούριο, ιλλουστράσιόν, μη τυχόν και χαλάσει η μόστρα. Εμείς όμως ξέρουμε και θα αντιδράσουμε. Οι εξουσιαστές και τα φερέφωνά τους ας μην κοιμούνται ήσυχοι. Η ώρα τους έρχεται.

Νι.Ζ.

★ Για επικοινωνία με τον Αντεξουσιαστικό Πυρήνα Τρικάλων υπάρχει η Τ.Θ. 158 Τ.Κ. 42100

Μίλησε κανείς για σχολεία-φυλακές;

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

ση των περισσότερων ήταν ένα αδιαμφισβήτητο και αυτονόητο γεγονός. Ότι το σχολείο δεν υπήρξε ποτέ "χώρος ολόπλευρης και ισόρροπης ανάπτυξης της προσωπικότητας των μαθητών", αυτό τουλάχιστον διατείνονται οι μεγαλόστομες διακηρύξεις των αναλυτικών προγραμμάτων, αλλά αντίθετα ήταν και θα παραμείνει ένα τεράστιο εξεταστικό κέντρο. Ένα παραγωγικό σουρωτήρι που άλλοτε καθορίζει επιλεκτικά και σύμφωνα πάντα με τις απαιτήσεις της εξουσίας το ρου της κοινωνικής ανέλιξης, και άλλοτε υποτάσσει τις ανάγκες των μαθητών στις απαιτήσεις της παραγωγής. Αυτές ήταν άλλωστε και οι δύο βασικές λειτουργίες που εξυπηρετούσαν οι δύο τύποι λυκείου τους οποίους γνωρίσαμε από πρώτο χέρι στο παρελθόν. Τα μεν πολυκλαδικά και γενικά τροφοδοτούσαν τα πανεπιστήμια και τις ανώτερες σχολές με υψηλού επιπέδου "προϊόντα" προορισμένα να στελεχώσουν τις ανώτερες διοικητικές θέσεις του δημοσίου και των επιχειρήσεων, τα δε τεχνικά που υπέτασσαν τους παρίες της εκπαίδευσης στις ανάγκες της παραγωγής ως ειδικευμένο εργατικό προσωπικό στην καλλίτερη, ως μελλοντικούς καταναλωτές της κρατικής πρόνοιας στην χειρότερη.

Αυτή όμως η πραγματικότητα εδραιωμένη και αυτοτροφοδοτούμενη από την παραφιλολογία της ισότητας ευκαιριών, της δωρεάν παιδείας και άλλων τέτοιων ηχηρών και κούφιας παρομοιών βρίσκεται σήμερα στο στόχαστρο των "εκσυγχρονιστών" της εξουσίας. Η πεφωτισμένη δεσποτεία του ΥΠΕΠΘ διαπίστωσε πως αργά ή γρήγορα ένα τέτοιο σύστημα μοιραία θα οδηγούνταν σε κρίση. Όπως και έγινε. Η υπερπαραγωγή τυπικά μορφωμένων στελεχών με κατατοχυρωμένα επιπλέον τα εργασιακά τους δικαιώματα οδήγησε στην καταστροφή. Γι' αυτό και οι διακηρύξεις των πρυτάνεων για αποδέσμευση του πτυχίου από την εργασιακή ασφάλεια που παρείχε στους κατόχους του, γι' αυτό η ίδρυση ανοιχτού πανεπιστημίου, γι' αυτό τα νέα ευέλικτα προγράμματα σπουδών

με χρηματική συνδρομή των ενδιαφερομένων, γι' αυτό το τέλος του πτυχίου και η πιθανή εξασφάλιση μέσω αυτού μιας μόνιμης και σταθερής εργασίας.

Δεν είναι λοιπόν καθόλου τυχαίο που το δημόσιο σχολείο σήμερα τίθεται πλέον σε αμφισβήτηση αν όχι οριστική απαξίωση. Οι αλλαγές που προτάθηκαν από τους μανδρινούς της γνώσης και τους κυβερνητικούς διαχειριστές στα πανεπιστήμια ήταν μοιραίο να μεταφερθούν και να αλλάξουν άρδην το περιεχόμενο της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Το τρίπτυχο πειθαρχία - επιλογή - εξορθολογισμός χαρακτηρίζει σχεδόν ολοκληρωτικά τους αυτοσχέδιους νεωτερισμούς που αυτή τη φορά νομιμοποιούνται στην συνεδίση των περισσότερων με προτύπων παιδαγωγικά κριτήρια.

Εξετάσεις λοιπόν και κόντρα εξετάσεις σε καθηγητές και μαθητές, αξιολογήσεις αμερικάνικων προδιαγραφών, προσφορά της γνώσης ως ανταλλακτικό προϊόν, παραγωγή πειθαρχημένων και γαλουχημένων στις κυρίαρχες αξίες νέων ανθρώπων είναι το νέο εφιαλτικό καθεστώς που η εξουσία παρουσιάζει ασχημονώντας τα μάτια μας.

Μοντέρνοι καιροί, άλλα ήθη, νέα λύκεια. Ήδη μερικοί αμφισβητούν έμπρακτα τις μεθοδεύσεις και οργανώνουν συλλαλητήρια με αποκορύφωμα αυτό της επόμενης Τρίτης. Ευκαιρία να ακυρωθούν κατεστημένοι ρόλοι (καθηγητής), ευκαιρία σε κάποιους πολιτικάντιδες να ετοιμάσουν από τώρα την πολιτική τους καριέρα, χρυσή ευκαιρία για όλους εμάς όμως να ανατρέψουμε την δρομολογούμενη αντιμεταρρύθμιση, αυτοοργανώνοντας τις επιθυμίες και τους αγώνες μας. Κάποιοι άλλοι υποκείμενα, στην προκειμένη της εκπαιδευτικής διαδικασίας ετοιμάζουν τις δικές τους κινητοποιήσεις. Και η σωτηρή πλειοψηφία να κοιμάται βυζαίνοντας μακάρια το μπιμπερό της κατανάλωσης αυνανιζόμενη με νέα εθνικά ολυμπιακών προδιαγραφών μεγαλεία. Τι να προσθέσει όμως κανείς, ένα λύκειο τελείωσαν και αυτοί.

Β.Λ.

Αλφα

ΕΤΟΣ 3ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 102

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΓΑΤΣΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μ.μ.

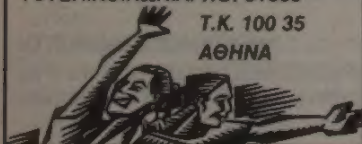
ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112

E-mail: alfanarc@compulink.gr

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809

Τ.Κ. 100 35

ΑΘΗΝΑ

Τέρμα πια στις αυταπάτες

Κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί πως οι μέγχοι τώρα εξελίχθηκαν στο "μέτωπό της παιδείας" δεν ήταν προβλέψιμες. Εξάλλου δεν θα μπορούσαν να ήταν διαφορετικές. Οι καθηγητές αντιτιθέμενοι στο νομοσχέδιο του υπουργείου Παιδείας αφήνουν (για μια φορά ακόμα) τον αγώνα τους στην επίβλεψη των κομματικών στελεχών, της συνδικαλιστικής τους ηγεσίας, η οποία θα επιλέγει τον τρόπο και τον χρόνο διεξαγωγής του (εξαιρέση αποτελούν οι αδιόριστοι, οι οποίοι λαμβάνουν αφενός τις αποφάσεις τους με γενική συνέλευση, για να αποδώσουμε και τα του Καίσαρος τω Καίσαρι, αφετέρου όμως δεν προωθούν την γενικευμένη αυτοοργάνωση, από τη στιγμή που δεν λειτουργούν οι επιτροπές γειτονιάς). Αποφεύγουν κάθε προσπάθεια αυτοοργάνωσής τους, παρά τις παραιτήσεις που προέρχονται από τις όποιες εξαιρέσεις, σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο, απομακρυνόμενοι έτσι από την οποιαδήποτε προοπτική επιτυχίας. Ήδη η αποτελεσματικότητα διεξαγωγής του αγώνα τους "επικυρώθηκε" από την ψήφιση του νομοσχεδίου στη Βουλή -ένα γεγονός που θέτει καινούρια δεδομένα και ζητούμενα.

Για τη διαμόρφωση όμως της κατάστασης ως έχει, δεν είμαστε όμοιοι ευθυνών και εμείς, οι μαθητές. Αρκετοί, όντας δέσμοι της τηλεθέασης και των κυρίαρχων αξιών που προβάλλονται από τα ΜΜΕ, επέδειξαν την αδιαφορία τους για τα τεκταινόμενα στο χώρο της παιδείας. Δούλοι του θεάματος, ευτυχισμένοι μέσα στο μικρόκοσμο τους και εθισμένοι στον ατομικισμό και τον κομφορμισμό, όχι μόνο δεν ενδιαφέρθηκαν για τη "μεταρρύθμιση" στο χώρο της εκπαίδευσης, αλλά απαξίωσαν κάθε κάλεσμα, θεωρώντας την υπόθεση ζήτημα των εκπαιδευτικών. Προβληματική όμως υπήρξε η στάση και των υπόλοιπων μαθητών, που διαθέτουν ζωτανή κρίση και συνείδηση, ώστε να μπορούν να αντιληφθούν την ουσία των γεγονότων. Εδώ ο αμφιδιασμός αλλά και η αβεβαιότητα για τον τελικό χαρακτήρα των μέτρων έπαιξαν το ρόλο τους. Δεν πρέπει όμως σε καμία περίπτωση να συνεχιστεί η απουσία των μαθητών από την προσπάθεια ανατροπής του νόμου, ιδίως από τη στιγμή που, όντας το εκπαιδευτικό "υποκείμενο", αποτελούν ένα είδος πειραματόζωου πάνω στο οποίο θα εφαρμοστούν οι νέες διατάξεις. Θα πρέπει με την παρουσία τους και τη δυναμική τους να καταδείξουν την αντίθεσή τους στον συνεχώς εντεινόμενο ταξικό χαρακτήρα της παιδείας. Εγκληματική αμέλεια όμως για το συγκεκριμένο θέμα επιδεκνύουν οι απόφοιτοι πλέον, νεολαίοι (άνεργοι, εργαζόμενοι, απασχολήσιμοι) των οποίων η διαθεσιμότητα και το ενδιαφέρον για τις κινητοποιήσεις είναι σαφώς αμφισβητήσιμο. Παράλληλα όμως δεν έχει γίνει καμία προσπάθεια (όπως θα άρμοζε) για να συνδεθούν οι κινητοποιήσεις με όλα τα τμήματα της κοινωνίας που πληττονται από την επίθεση του κεφαλαίου. Αδυνατώντας λοιπόν να ευρύτερα μέρη του πληθυσμού, αλλά και αρκετοί από τους άμεσα θιγόμενους να αντιληφθούν τη σύνδεση της παιδείας με την οικονομία και την πλήρη υποταγή της στις ανάγκες του κεφαλαίου, αφήνουν στο Κράτος - ρυθμιστή των αναγκών αυτών την αποκλειστική δυνατότητα διαμόρφωσης της αυριανής κοινωνίας. Μιας κοινωνίας που θα αποτελεστεί από φυσικές οντότητες, αντιμετώπιζόμενες μονοδιάστατα ως παραγωγικές μηχανές και ακούσια προσδιοριζόμενες ως τέτοιες. Από άτομα που θα έχουν γαλουχηθεί στον ανταγωνισμό και τον ατομικισμό μέσω των συστηματοποιημένων και πολυεπίπεδων εξετάσεων στις οποίες θα υποβάλλονται από την Α' Λυκείου. Που θα έχουν ενστερνιστεί την λογική της υποταγής, της υστεροβουλίας για το ατομικό συμφέρον, το οποίο πλέον ουσιαστικά επιβάλλεται λόγω της εντεινόμενης βαθμοθηρίας που προωθεί το νέο σύστημα εισαγωγής σε ΑΕΙ και ΤΕΙ.

Όπως φαίνεται όμως η κυριαρχία προετοιμάζει πολύ προσεκτικά τις συνθήκες διαβίωσής της. Εκτός από τη διαμόρφωση από μων πλήρως προσαρτημένων στα προβαλλόμενα πρότυπα (όπως αυτά προκύπτουν από τον κόσμο του θεάματος), αναλαμβάνει και την "δημιουργία" ειδικά εκπαιδευμένων ανέργων. Πρόκειται για τους μαθητές χαμηλών επιδόσεων οι οποίοι θα μεταφέρονται σε ειδικά σχολεία "δεύτερης ευκαιρίας". Δεν είναι δύσκολο να αντιληφθεί κανείς πως οι νέοι αυτοί έχοντας βιώσει όλη αυτή την ε-

ντατικοποίηση, αν και εν δυνάμει θύματα του ταξικού χαρακτήρα της παιδείας και του ευρύτερου κοινωνικού ανταγωνισμού, δεν θα αποτελέσουν (πιθανότατα) ικανές εστίες αντίστασης. Έχοντας έρθει σε επαφή με το σαθρό αυτό σύστημα και παράλληλα δεχόμενοι την επιμόρφωση στα σχολεία δεύτερης ευκαιρίας, δεν είναι άδικο να ισχυριστεί κανείς πως θα έχουν πλήρως ευθυγραμιστεί με τη λογική του προσωπικού βολέματος, της υστεροβουλίας και του ωφελισμού. Ως εκ τούτου, θα αποτελέσουν μακροπρόθεσμα ισχυρό μέσο πίεσης στα χέρια του κεφαλαίου ενάντια στις όποιες κινητοποιήσεις ή θα αναλωθούν στην "μαύρη εργασία" καλύπτοντας τα κενά της οικονομίας με το χαμηλότερο δυνατό κόστος.

Εν ολίγοις, το Κράτος, αδυνατώντας πλέον να αποτελέσει φορέα ανάπτυξης (άρα και να εκπληρώσει τον κοινωνικό του ρόλο), μετατρέπεται όλο και περισσότερο σε απλό διαχειριστή ρυθμιστή των συμφερόντων της οικονομικά ισχυρής ολιγαρχίας του ελληνικού και ξένου κεφαλαίου (αν και πλέον η διεθνοποίηση της οικονομίας ξεπερνάει την αντίστοιχη των "κολασμένων"). Στα πλαίσια αυτής της λειτουργίας βρίσκεται αυτή η προσπάθεια αναδιάρθρωσης της κρατικής εκπαίδευσης. Οι συνεχείς παρεμβάσεις στον χώρο της παιδείας δικαιολογούνται άλλωστε από το γεγονός ότι ανέκαθεν η οικονομική κυριαρχία επιζητούσε την διάπλαση μελλοντικών εργαζομένων που θα διέθεταν οικείο προς αυτήν τρόπο σκέψης με τις ελάχιστες δυνατότες αποκλίσεις. Για τους λόγους αυτούς λοιπόν η συμμετοχή των μαθητών στις εκπαιδευτικές κινητοποιήσεις (με αρχή αυτήν της Τρίτης 23/9/97) θα πρέπει να είναι δυναμική και ολοένα αυξανόμενη. Όχι τόσο για να εκφραστεί μια μονομερής αλληλεγγύη προς τους καθηγητές, των οποίων ο ρόλος στην εκπαιδευτική διαδικασία αλλά και στις μαθητικές κινητοποιήσεις είναι γνωστός και δεδομένος (με τις όποιες ελάχιστες εξαιρέσεις). Ούτε για να προσπίσουμε τα κεκτημένα της κρατικής εκπαίδευσης, κάτι που θα άγγιζε τα όρια της ηλιθιότητας. Πώς είναι δυνατόν να είμαστε ευχαριστημένοι μέσα σε τάξεις - κελιά που καταστέλλουν από μόνα τους κάθε μορφή δημιουργικής σκέψης; Πώς είναι δυνατόν να αρεσκομάστε σε ένα εκπαιδευτικό σύστημα που επιβάλλει την εξειδίκευση, την βαθμοθηρία, την αποστήθιση και την επακόλουθη πνευματική στειρότητα; Αντιθέτως γνωρίζουμε πολύ καλά πως το ισχύον εκπαιδευτικό σύστημα προτάσσει επίσημα τον ατομικισμό, τον ωφελισμό, την υποταγή στην ιεραρχία ως κυρίαρχες κοινωνικές αξίες. Στόχος λοιπόν δεν είναι η υπεράσπισή του, αλλά η αποτροπή της επιπλέον ανάπτυξης και ισχυροποίησης των χειραγωγικών του μηχανισμών. Η αντίσταση απέχτειν σε ένα εκπαιδευτικό σύστημα βασισμένο στις επιταγές του κεφαλαίου που θα αποτρέπει και θα εξολοθρεύει οποιαδήποτε δυνατότητα γέννησης της αντίδρασης, της αμφισβήτησης και της ανατροπής στους κόλπους του.

Είναι εξάλλου δεδομένο πως δεν είναι δυνατόν να υπάρξει ευθυγράμμιση της παιδείας με τις πραγματικές κοινωνικές ανάγκες χωρίς να προηγηθεί η ριζική ανατροπή του παρόντος κοινωνικού συστήματος, χωρίς να πάψει η οποιαδήποτε μορφή εκμετάλλευσης και διακυβέρνησης ανθρώπου από άνθρωπο. Επιπροσθέτως είναι αναγκαία η μετάβαση των κινητοποιήσεων σε άλλο επίπεδο. Πλέον δεν υπάρχει ένα προτεινόμενο νομοσχέδιο για να συζητηθεί αλλά ένας νόμος για να καταργηθεί. Θα πρέπει λοιπόν να καταδειχθεί η προοπτική της σύγκρουσης σαν μέσο πάλης, μία σύγκρουση που θα εμπεριέχει την κριτική της τωρινής κοινωνικής οργάνωσης που στηρίζεται στο θάμα, το οργανωμένο ψεύδος και την κυριαρχία. Που θα περιλαμβάνει τη ζωντάνια μας, την αντίθεσή μας στα σχέδια της κυριαρχίας, τα όνειρα και τις επιδιώξεις μας για την κοινωνία της αυτοδιαχείρισης και της αυτοοργάνωσης, χωρίς μεταβατικά στάδια. Συνδιαλαγόμενοι ηττηθήκαμε μία φορά και η επόμενη θα είναι πιο οδυνηρή, συγκρουόμενοι με οτιδήποτε υποβάλλει ή στηρίζει την κυριαρχία έχουμε τη δυνατότητα να πετύχουμε. Η αξιοπρέπεια μας επιβάλλει να προσπαθήσουμε.

Όλοι μαζί ενάντια στο νομοσχέδιο που ενισχύει την πειθάρχηση και τον ανταγωνισμό

Συνάδελφοι,

ήδη από τις απαρχές των κινητοποιήσεων μας ενάντια στο νομοσχέδιο έχει γίνει ένα σημαντικό λάθος στο οποίο και θ' αναφερθούμε εκτεταμένα: τονίζεται σχεδόν αποκλειστικά το ζήτημα της διατήρησης της επετηρίδας. Ήδη πολλοί μαθητικοί συνάδελφοι ισχυρίζονται ότι οι νέες ρυθμίσεις μας στερούν το "δικαίωμα στη δουλειά". Αυτό είναι λάθος για δύο λόγους. Πρώτον, γιατί η δουλειά δεν είναι δικαίωμα αλλά οικονομικός εκβιασμός. Όσοι έχουμε δουλέψει σαν προσωρινοί στην εκπαίδευση και αλλού το έχουμε κάνει για τα φράγκα, για την επιβίωση. Αυτή λοιπόν την αλήθεια την ξέρουμε κι οι πέτρες. Δεύτερον, γιατί δε μας ρίχνουν στην ανεργία περισσότερο απ' ό,τι γινόταν μέχρι τώρα αλλά κάνουν τη δουλειά περισσότερο ανταγωνιστική και επισφαλή. Ανταγωνιστική γιατί θα πρέπει να πατήσεις με τους διαγωνισμούς επί πτωμάτων για να δουλέψεις επισφαλώς γιατί αυξάνεται ο αριθμός των προσωρινών και με τις διαρκείς α-

ξιολογήσεις είσαι πάντα "υπό δοκιμήν". Αυτή την πραγματικότητα τη γνωρίζουν πολύ καλά όσοι δουλεύουν στον ιδιωτικό τομέα.

Ό,τι μαλακίες κι αν λένε οι εργοδότες μας περί "αξιοκρατίας", όσο κι αν κόπονται για τους "καημένους" 120.000 αδιόριστους που "δε θα δουλέψουν ούτε στη δεύτερη ζωή τους" (τα μεγάλα διαστήματα αοριστίας που παρουσιάζουν είναι ψεύτικα αλλά αυτό δεν μας προκαλεί καμιά έκπληξη, αυτή είναι η τακτική της μαφίας και των επαγγελματιών απατεώνων -το απέδειξαν και κατά τη διάρκεια της απεργίας με τους μισθούς), ποιος είναι αυτός που δεν μπορεί αν δει ότι στόχος ολόκληρου του νομοσχεδίου είναι ένας και μόνο ένας: ΠΕΙΘΑΡΧΗΣΗ. Πειθάρχηση των καθηγητών, των φοιτητών, των μαθητών στους μόνους νόμους που διέπουν την καπιταλιστική κοινωνία: το νόμο του αέναου ανταγωνισμού και της αέναης δουλειάς.

400 αρχιμπάσοι του ΣΜΑ ελέγχουν τους προϊστάμενους διευθυντές που ελέγχουν τους διευθυντές σχολείων που ελέγχουν τους καθηγητές που ελέγχουν τους μαθητές που ελέγχουν τους καθηγητές και αυτοαξιολογούνται! Εν ολίγοις: ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ ΡΟΥΦΙΑΝΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΗΡΗΣΗ.

Συνάδελφοι,

Δεν παρακαλάμε τ' αφεντικά μας. Δεν φιλάμε κατουρημένες ποδιές για να δουλέψουμε όπως έχουν κάνει όλοι οι αλήτες δημοσιογράφοι που έχουν το θράσος να μας πίνουν στο στόμα τους. Δεν παίρνουμε μέρος σε άλλους διαγωνισμούς. Αρκετούς έχουμε δώσει μέχρι τώρα. Δεν ζητάμε απλά να διατηρηθεί η επετηρίδα: δεν σημαίνει τίποτα η διάκριση παλιοί-νέοι. Απαιτούμε ΕΓΓΥΗΜΕΝΟ ΕΙΣΟΔΗΜΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ. Αν δεν μπορούν για 60 χρόνια να διορίσουν μια νηπιαγωγό, όπως ισχυρίζονται, επί 60 χρόνια να της πληρώνουν κοινωνικό μισθό ίσο

με το μισθό ενός πρωτοδιόριστου καθηγητή. Ισχυρίζονται ότι είναι υπεράριθμοι οι απόφοιτοι των σχολών; Πρόβλημά τους. Αυτό να το σκέφτονταν όταν άνοιγαν τις πόρτες των πανεπιστημίων, γιατί αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να ικανοποιήσουν τις απαιτήσεις του "λαού" ("να σπουδάσει το παιδί του φτωχού") και ο μόνος τρόπος για να διατηρήσουν την εξουσία τους. Τώρα που αλλάζουν γραμμή πλεύσης είναι αργά και εν τω μεταξύ πρέπει να πληρώσουν.

Η πρόταση που καταθέτουμε στη συνέλευση - πρόταση που ζητάμε να συζητηθεί και να διορθωθεί - έχει την εξής αφετηρία:

Δεν γουστάρουμε να δουλεύουμε 40 χρόνια σε μια μίζερη και ψυχοφθόρα δουλειά ελπίζοντας να φτάσουμε (αν φτάσουμε) στα 65 ή στα 67 για να πάρουμε σύνταξη. Δεν γουστάρουμε να κάνουμε "καριέρα" πάνω στην καμπούρα των μαθητών (βλ. το εκτρωματικό νέο σύστημα αξιολόγησης των μαθητών του λυκείου που μετατρέπεται σ' ένα διαρκές εξεταστήριο για το διαχωρισμό των μαθητών). Θέλουμε να βρούμε δικούς μας τρόπους οργάνωσης αυτού που αποκαλείται "δημόσιες υπηρεσίες". Να χρησιμοποιήσουμε τον κοινωνικό μισθό για ν' ανακαλύψουμε ξανά τη χρησιμότητα της ζωντανής δραστηριότητας ενάντια στην ανταλλακτική αξία και τις επιταγές του κράτους. Και θέ-

λουμε το μέγιστο δυνατό αποδεσμευμένο χρόνο για να το πετύχουμε, χωρίς να είμαστε αναγκασμένοι να ταίζουμε τους φροντιστηριούχους ή γενικότερα να τροφοδοτούμε την αγορά εργασίας σαν απασχολήσιμοι.

Το εθνικό κράτος είναι η σκηνή πάνω στην οποία παίζεται το δράμα, αλλά η διεθνής αρένα και η ταξική πάλη γράφονται στο σενάριο. Τα εθνικά κράτη συναγωνίζονται για να προσελκύσουν επενδυτές ή για να διατηρήσουν το μερίδιό τους του παγκόσμιου κεφαλαίου. Για να το πετύχουν, προσπαθούν να εξασφαλίσουν ευνοϊκές συνθήκες για την αναπαραγωγή της υποταγμένης εργασίας εντός των συνόρων του ("μεγάλα έργα" υποδομής, διατήρηση του νόμου και της τάξης, εκπαίδευση και ρύθμιση της εργατικής δύναμης, διαίρεση των εργαζομένων).

ΝΑ ΕΠΙΤΕΘΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΕ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΤΗΡΗΣΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Ν' ΑΝΟΙΞΟΥΜΕ ΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ, Ν' ΑΠΕΥΘΥΝΘΟΥΜΕ Σ' ΟΣΟΥΣ ΑΝΕΡΓΟΥΣ Ή ΠΡΟΣΩΡΙΝΟΥΣ ΘΑ ΗΘΕΛΑΝ ΝΑ ΣΥΖΗΤΗΣΟΥΝ ΚΑΙ ΝΑ ΕΝΩΘΟΥΝ ΜΑΖΙ ΜΑΣ.

ΝΑ ΠΑΡΕΜΒΟΥΜΕ ΣΤΙΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΛΜΕ.

ΝΑ ΕΝΩΘΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟΥΣ ΦΟΙΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ. ΑΓΩΝΑΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ!

ΑΝΩΝΥΜΟΙ ΑΔΙΟΡΙΣΤΟΙ
(προκήρυξη που μοιράστηκε στις συνελεύσεις των αδιόριστων καθηγητών)

Καταστολή στην Ιταλία

Τους τελευταίους μήνες συνέβησαν διάφορα κατασταλτικά γεγονότα, ένα από τα τελευταία ταυτίζεται με την σύλληψη της Patrizia στο Μιλάνο και την εκκένωση του αναρχικού εργαστηρίου της οδού De Amicis 10 (Παρασκευή 20 Ιούνη).

Στις 12 Ιουνίου έγιναν έφοδοι και έρευνες στην Φλωρεντία και στο Τορίνο παραγγελλόμενες από τον εισαγγελέα Alessandro Crini της Φλωρεντίας, σχετικά με τις κατηγορίες της ανατρεπτικής οργάνωσης και πρόσκλησης σε έγκλημα. Κατόπιν στην Πεσκάρα ανακρίθηκαν τέσσερα άτομα (τρία απ' τα οποία αδελφία) σχετικά με την κατηγορία της ανατρεπτικής οργάνωσης από τον εισαγγελέα Μαρίνι. Τέλος, στις 20 Ιούνη, συνδεδεμένες με τη σύλληψη της Patrizia, έγιναν γύρω στις δέκα έφοδοι - έρευνες στο Τορίνο, Μιλάνο, Βερόνα, Μπορντιγκέρα, Σανρέμο και Κάλιαρι.

Η Patrizia συνελήφθη - έπειτα από παραγγελία του δικαστή των προκαταρκτικών ερευνών (Ανακριτή) Enrico Tranfa, ο οποίος δέχτηκε τις εισηγήσεις των δύο εισαγγελέων Massimo Marini & Grazia Pradella (η έρευνα καθοδηγείται από μια ομάδα εισαγγελέων με επικεφαλής τον Gerardo D' Ambrosio) - και κατηγορείται για "μεταφορά εκρηκτικών και πρόκληση έκρηξης σε δημόσιο χώρο". Όλοι αυτοί που στα σπίτια τους έγιναν έφοδοι ερευνώνται για συμμετοχή στο ίδιο αδίκημα.

Κατά την διάρκεια της πρώτης ανάκρισης, η Patrizia αρνήθηκε ότι είναι η γυναίκα που είναι ορατή στο καταγραμμένο από τις κάμερες φιλμ του Radio Popolare στο Μιλάνο, ενώ προσκόμιζε την προκήρυξη ανάληψης ευθύνης της δυναμιτιστικής επίθεσης της 25ης Απριλίου στο Δημαρχείο του Μιλάνου. Η Patrizia, σύμφωνα με τα λεγόμενα των ερευνητών, αναγνωρίστηκε από δύο συνάδελφους της στη δουλειά της (δημαρχείο του Μιλάνου).

Το κείμενο που ακολουθεί είναι η ανθόρμητη δήλωση του Χρήστου Στρατηγόπουλου, ενώπιον του δικαστή των προκαταρκτικών ερευνών της Ρώμης, σχετικά με τις κατηγορίες σύστασης και συμμετοχής σε ένοπλη συμμορία και ανατρεπτική οργάνωση.

"Η παρούσα δίκη αποτελεί μια δικαστική διαδικασία ιεροεξεταστικού περιεχομένου και χαρακτηρία ενάντια στους αναρχικούς.

Αντίθετα με τα όσα ισχυρίστηκε δημόσια, ευθές εξαρχής, ο εισαγγελέας Μαρίνι, αυτή η δίκη στοχεύει να πλήξει αποκλειστικά τις ιδέες του επαναστατικού αναρχισμού.

Αυτή η δίκη αποτελεί μια ιεροεξεταστική διαδικασία ενάντια στις αναρχικές ιδέες.

Το γεγονός αυτό μπορεί να γίνει άμεσα αντιληπτό αν κατανοηθεί το περιεχόμενο της κύριας κατηγορίας για την οποία κατηγορούμαστε.

Δεν υπάρχει καμία απολύτως "Αναρχική επαναστατική εξεγερτική οργάνωση", η οποία, μη όντας μια ειδική αναρχική οργάνωση, δεν θα μπορούσε ποτέ και με κανένα τρόπο να αποτελέσει μια ένοπλη μυστική οργάνωση.

Μια άτυπη αναρχική οργάνωση την οποία θεωρητικοποιήσαμε και κύρια αναλύσαμε στο εσωτερικό του διεθνούς αναρχικού κινήματος, αποτελεί μονάχα μια μαζική οργάνωση και όχι, αντίθετα, μια ειδική αναρχική οργάνωση.

Ιδού η απόδειξη ότι αυτή η δίκη στοχεύει αποκλειστικά να πλήξει τις ιδέες και τις πράξεις του επαναστατικού και εξεγερτικού αναρχισμού, διαστρεβλώνοντας το περιεχόμενο, όσο αφορά τις πρώτες, και λαοπλάνωντας την ουσία, όσο αφορά τις δεύτερες, διαμέσου της μεθόδου της οργανωμένης συκοφαντίας.

Αλλά, πάνω απ' όλα, η κατηγορία ότι μια άτυπη αναρχική οργάνωση θα μπορούσε με κάποιο τρόπο να αποτελέσει μια ένοπλη συμμορία,

τους οποίους, σύμφωνα μ' αυτά που δήλωσε στη δικηγόρο της, είχε πρόσφατα ανακαλύψει να επιχειρούν παράξενους χειρισμούς στο χώρο της δουλειάς της. Πέρα απ' αυτά, μια εταιρεία της Ρώμης, η SOS Italia, είχε υποσχεθεί μια αμοιβή 1,5 εκ. δραχμών σ' όποιον αναγνώριζε τη γυναίκα του φιλμ, το οποίο όπως είναι γνωστό είχε προβληθεί επανειλημμένα από την τηλεόραση.

Η Patrizia απέστειλε το ακόλουθο τηλεγράφημα:

"Ευχαριστώ όλους αυτούς που είχαν το θάρρος να μου στείλουν ένα τηλεγράφημα. Αναλαμβάνω την ευθύνη της, περισσότερο από εικοσαετούς, δράσης μου στο εσωτερικό του αναρχικού κινήματος. Αναλαμβάνω την ευθύνη όλων των κοινωνικών αγώνων από την δεκαετία του '70 μέχρι σήμερα - αγώνων που προσωπικά προώθησα με συνέπεια. Αναλαμβάνω την ευθύνη της αγάπης για όλους τους συντρόφους (ίσως μέσα και έξω από τις φυλακές). Ολόκληρη η μιλιανέζικη αριστερά με θέλει κλεισμένη στις φυλακές, εφησυχασμένη, κατ' αυτόν τον τρόπο, ότι κανείς πλέον δεν θα μπορέσει να της αντιπαρατεθεί στο άθλιο παιχνίδι που σήμερα παρωθεί. Ο εγκλεισμός μου στην φυλακή είναι ο μοναδικός τρόπος ώστε να εξολοθρευτεί το αναρχικό εργαστήριο De Amicis, ένας από τους μοναδικούς πραγματικά ανταγωνιστικούς στην εξουσία χώρους! Μην ανησυχείτε. Όταν θα βγω θα τα ξαναπάρουμε όλα πίσω. Σας αγαπώ όλους, όπως πάντοτε. Είμαι ήρεμη και νηφάλια. Αυτοί που με κατηγορούν θέλουν να εξολοθρεύσουν την ιστορία μου σαν αναρχική που δεν θέλησε ποτέ να αποδεχθεί συμβιβασμούς με το

καταδεικνύει την ηθική ποιότητα των ιδιών μας των κατηγορών και της δημοκρατίας σας, η οποία για να μπορέσει να πλήξει τους αντιπάλους της - πράγμα που από την πλευρά μου κατανοώ και συμπεριζομαι - καταφεύγει συστηματικά στη συκοφαντία και στο οργανωμένο ψέμα πάνω σ' όλα τα επίπεδα.

Ο αγώνας για μια ελεύθερη και ισότιμη κοινωνία, ο αγώνας για την κοινωνική επανάσταση, σημαίνει για μένα, στο βαθμό που είμαι αναρχικός, τον αγώνα για την αλήθεια.

Ο αγώνας για την αλήθεια σημαίνει σήμερα, σε πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο, τον αγώνα για την καταστροφή του οργανωμένου ψέματος που αντιπροσωπεύει το κράτος.

Για ποιο ακριβώς πράγμα κατηγορούμαστε;

Κατηγορούμαστε ότι ανήκουμε σε μια υποτιθέμενη ένοπλη συμμορία και ανατρεπτική οργάνωση που αποκαλείται "Αναρχική επαναστατική εξεγερτική οργάνωση" και βασίζεται στις ομάδες αμοιβαίας συμφωνίας, στους πυρήνες βάσης και στα συντονιστικά. Όμως, αυτή ακριβώς η οργάνωση είναι ανύπαρκτη, αποτελεί ένα φάντασμα. Επινοήθηκε εκ θεμελίων από πλευράς της εισαγγελίας της Ρώμης και της ειδικής επιχειρησιακής ομάδας (ROS) των καραμπινιέρων, ώστε να μπορέσουν να εντοχιστούν πάνω στην υποτιθέμενη ύπαρξη της ολόκληρη αυτή τη δικαστική και αστυνομική σκευωρία ενάντια στους αναρχικούς.

Τι ακριβώς, αντίθετα, είναι πράγματι υπαρκτό;

Είναι υπαρκτές οι ιδέες μας και οι αναλύσεις μας, οι οποίες είναι γνωστές σε δημόσιο επίπεδο. Εκείνες οι αναλύσεις σχετικά με την άτυπη (αφორμολογική) μαζική οργάνωση, τις ομάδες αμοιβαίας συμφωνίας, τους πυρήνες βάσης και επίσης ένα δυνατό συντονισμό αυτών των πυρήνων στο εσωτερικό μιας άτυπης μαζικής οργάνωσης, κατά τη διάρκεια των μαζικών κοινωνικών αγώνων.

σύστημα. Πάντοτε για την αναρχία."

Η διεύθυνσή της είναι: Maria Grazia Cadiddu, Carcere di S. Vittori, Piazza Filangeri 2, Milano

Οι καταλήψεις του αναρχικού εργαστηρίου, σε διαρκή παρουσία από την ημέρα της εκκένωσης, μπροστά από το σπίτι τους, δεν έλαβαν κανενός είδους αλληλεγγύη από πλευράς τοπικών καταστάσεων (κατειλημμένα σπίτια, κοινωνικά κέντρα, συλλογικότητες κλπ.) και τελευταία δέχτηκαν απειλές βίαιης διάλυσης της ίδιας τους της παρουσίας μπροστά από τον πρώην κατειλημμένο χώρο τους.

Στις 25 Ιούνη πραγματοποιήθηκε η ακροαματική διαδικασία στην Chambre d' Accusation του Παρισιού σχετικά με την έκδοση του Massimo Passamani, κατηγορούμενου στην έρευνα Marini. Ο Massimo αμφισβήτησε, από την άποψη των γεγονότων, αλλά επίσης και από την άποψη των αρχών, την ύπαρξη της ένοπλης συμμορίας. Η απόφαση θα εκδοθεί στις 22 Ιούλη. Οι δικηγόροι κατέστησαν σαφή τη σημασία της παρουσίας των συντρόφων μέσα στην δικαστική αίθουσα κατά την διάρκεια της ακροαματικής διαδικασίας, που θα γίνει επίσης κι αυτή ανοιχτών των θυρών στις 22 του μηνός.

Την 1η Ιούλη ξαναεξέκρινε η ακροαματική διαδικασία των προκαταρκτικών ερευνών της υπόθεσης Marini στην Ρώμη.

Στη συντεταγμένη διαδικασία που ζητήθηκε από πλευράς ορισμένων δικηγόρων για κάποιους κατηγορούμενους - ο Marini απάντησε ότι δεν σκοπεύει να διασπαστεί την έρευνα και άρα δήλωσε αντίθετος. Ζητήθηκε επίσης η ίδια

δικαστική μεταχείριση όσον αφορά τους κατηγορούμενους που βρίσκονται φυλακισμένοι στο εξωτερικό - αίτηση που απορρίφθηκε, ώστε να μην καθυστερήσει επιπλέον η ακροαματική διαδικασία.

Έπειτα πήραν τον λόγο δύο από τους αναρχικούς που συνελήφθησαν για αυτή την υπόθεση, η Jean Weir και ο Χρήστος Στρατηγόπουλος. Η πρώτη διέσχισε αναδρομικά ορισμένες φάσεις της ζωής της, από τότε, όταν έφτανε στη Ρώμη πριν από χρόνια, που πλησίασε τις αναρχικές ιδέες, διαμέσου μιας διαδρομής η οποία αποκλείει οποιοδήποτε είδος ένοπλης οργάνωσης, όπως αυτή που υποθέτει ο εισαγγελέας Marini. Ξανατόνισε ότι αυτή η δίκη αποτελεί μια δίκη στις αναρχικές ιδέες, αντίθετα δηλαδή μ' όσα υποστήριξε δημόσια μέχρι τώρα ο εισαγγελέας.

Ο Χρήστος εξήγησε διαμέσου μιας εκτεταμένης έκθεσης πως δεν είναι δυνατό να υπάρξει κανένα είδος ένοπλης οργάνωσης του τύπου που περιγράφει η κατηγορία! Εξέθεσε, κατόπιν, ορισμένες προσωπικές αναλύσεις σχετικές με τον τρόπο οργάνωσης, οριζόντιοι χαρακτήρα και βασισμένου σε άτυπες σχέσεις και στην εξεγερτική μέθοδο μαζικού χαρακτήρα! Όλα αυτά τα στοιχεία περιέχονται επίσης μέσα σε μια προσούρα που περιελάμβανε τις απομαγνητοφωνήσεις των δημοσίων διαλέξεων που έγιναν από πλευράς ορισμένων αναρχικών στην Ελλάδα το 1993. Ο Χρήστος κατηγορήσε την εισαγγελία της Ρώμης και τους R.O.S. (ειδική επιχειρησιακή μονάδα των καραμπινιέρων) ότι εξήγαγαν με αποσπασματικό και καταχρηστικό τρόπο από το εσωτερικό αυτής της

ρή εξέταση με τους αιρετικούς του παρελθόντος, για να υπερασπίσει την εξουσία της εκκλησίας, τα ίδια κάνει και σήμερα η δικαστική εξουσία του δημοκρατικού κράτους ενάντια στους αναρχικούς, για να υπερασπίσει την εξουσία του πάνω στην κοινωνία.

Γιατί η αλήθεια είναι ότι σήμερα, όπως και στο παρελθόν, είναι ακριβώς οι ιδέες μας που φοβίζουν την εξουσία.

Και όμως, δεν υπάρχει καλύτερη απόδειξη, κατά την άποψη μου, απ' αυτό το ίδιο το κατηγορητήριο που περιέχεται μέσα στη δικογραφία, για να καταδειχθεί ο ιεροεξεταστικός χαρακτήρας ολόκληρης αυτής της κατασταλτικής επεξεργασίας.

Αυτό ακριβώς το κατηγορητήριο δεν αποτελεί παρά ένα έργο γκεμπελιστικής μνήμης, κατασκευασμένο διαμέσου της εφαρμογής του γνωστού αποθεύγματος του Γκαίμπλες, ότι: το σημαντικό δεν είναι να λέγεται κάτι επειδή κάποιος έχει πράγματι κάτι να πει, αλλά, να λέγεται κάτι με στόχο να παραχθεί ένα συγκεκριμένο αποτέλεσμα. Και ακριβώς αυτό το αποτέλεσμα παρήχθη στην περίπτωση μας, διαμέσου της προληπτικής και εκ των προτέρων εγκληματοποίησης μας από τα μίντια σε δημόσιο επίπεδο και της τωρινής μας φυλάκισης.

Οι εξεταστές διαμέσου αυτού ακριβώς του κατασκευασμένου κατηγορητηρίου δεν διαστρέβλωσαν και καταχράστηκαν μονάχα τις δικές μας ιδέες και αναλύσεις, εμφανίζοντάς τις σαν τη απόδειξη της ύπαρξης μιας υποτιθέμενης ένοπλης συμμορίας και ανατρεπτικής οργάνωσης, αλλά έκαναν πολλά περισσότερα. Με στόχο να επιτύχουν να σταθεί στα πόδια της ολόκληρη αυτή η συναρμογή, κατασκεύασαν επίσης συγκεκριμένες ψευδείς μαρτυρίες από πλευράς καταπιεσμένων μετανοημένων, που όσο αφορά την προσωπική μου ανάμειξη σ' όλη αυτή την υπόθεση και αναφορικά με υποτιθέμενα αδικήματα που διαπράχθηκαν από πλευράς μου, κατέθεσαν ήδη ψευδώς στο δικαστήριο κατά την διάρ-

μπροσούρας, είτε ορισμένα αποσπάσματα, είτε το ίδιο το όνομα της "συμμορίας", ORAI (Επαναστατική αναρχική εξεγερτική οργάνωση) που αποτελεί έναν υπόλοιτο της υπό συζήτηση προσούρας.

Υπενθυμίζουμε ότι σύμφωνα με τους ερευνητές, τμήματα της προαναφερόμενης προσούρας αποτελούν την "προγραμματική διακήρυξη" της μυστικής συμμορίας και ότι πάντοτε σύμφωνα μ' αυτούς οι διαλέξεις (που πραγματοποιήθηκαν επίσης μέσα σε πανεπιστημιακούς χώρους) δεν έγιναν ποτέ.

Οι δικηγόροι υπεράσπισης σκοπεύουν να παρεμβούν επίσης και σε επίπεδο ΜΜΕ, σχετικά με τις αιτήσεις αποφυλάκισης στο δικαστήριο της ελευθερίας, για όλους τους κατηγορούμενους. Οι οικονομικοί κανόνες, που δεν έγιναν σεβαστοί στην περίπτωση μας, προβλέπουν την ανάκριση εντός πέντε ημερών από την στιγμή της σύλληψης. Η παράβαση αυτής της διάταξης, που επιβεβαιώθηκε πρόσφατα κι απ' το ανώτατο δικαστήριο, επέτρεψε ώστε διάφοροι άλλοι κρατούμενοι, άλλων δικών να έχουν ήδη απελευθερωθεί!

Στις 12 Ιούλη θα αγορεύσουν οι δικηγόροι υπεράσπισης. Άρα, μέσα στις 15 και 17 του ίδιου μήνα πιστεύεται ότι θα θελήσουν να ολοκληρώσουν την προκαταρκτική φάση της δίκης. Βιάζονται πάρα πολύ οι εξεταστές μας, επειδή τον Σεπτέμβριο τελειώνουν το χρονικό όριο της προφυλάκισης.

Όπως πάντοτε καμία απολύτως δημοσίευση, σε σχέση μ' αυτή την διαδικασία, από πλευράς καμίας απολύτως εφημερίδας.

Για πληροφορίες: CDA c/o El Paso, Via P. Buole 47, 10127, Torino fax: 011-674833 <http://www.ecn.org/zero/anarchy.htm> e-mail: elpaso@ecn.org

Καταδεικνύει την ηθική ποιότητα των ιδιών μας των κατηγορών και της δημοκρατίας σας, η οποία για να μπορέσει να πλήξει τους αντιπάλους της - πράγμα που από την πλευρά μου κατανοώ και συμπεριζομαι - καταφεύγει συστηματικά στη συκοφαντία και στο οργανωμένο ψέμα πάνω σ' όλα τα επίπεδα.

Ο αγώνας για μια ελεύθερη και ισότιμη κοινωνία, ο αγώνας για την κοινωνική επανάσταση, σημαίνει για μένα, στο βαθμό που είμαι αναρχικός, τον αγώνα για την αλήθεια.

Ο αγώνας για την αλήθεια σημαίνει σήμερα, σε πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο, τον αγώνα για την καταστροφή του οργανωμένου ψέματος που αντιπροσωπεύει το κράτος.

Για ποιο ακριβώς πράγμα κατηγορούμαστε;

Κατηγορούμαστε ότι ανήκουμε σε μια υποτιθέμενη ένοπλη συμμορία και ανατρεπτική οργάνωση που αποκαλείται "Αναρχική επαναστατική εξεγερτική οργάνωση" και βασίζεται στις ομάδες αμοιβαίας συμφωνίας, στους πυρήνες βάσης και στα συντονιστικά. Όμως, αυτή ακριβώς η οργάνωση είναι ανύπαρκτη, αποτελεί ένα φάντασμα. Επινοήθηκε εκ θεμελίων από πλευράς της εισαγγελίας της Ρώμης και της ειδικής επιχειρησιακής ομάδας (ROS) των καραμπινιέρων, ώστε να μπορέσουν να εντοχιστούν πάνω στην υποτιθέμενη ύπαρξη της ολόκληρη αυτή τη δικαστική και αστυνομική σκευωρία ενάντια στους αναρχικούς.

Τι ακριβώς, αντίθετα, είναι πράγματι υπαρκτό;

Είναι υπαρκτές οι ιδέες μας και οι αναλύσεις μας, οι οποίες είναι γνωστές σε δημόσιο επίπεδο. Εκείνες οι αναλύσεις σχετικά με την άτυπη (αφორμολογική) μαζική οργάνωση, τις ομάδες αμοιβαίας συμφωνίας, τους πυρήνες βάσης και επίσης ένα δυνατό συντονισμό αυτών των πυρήνων στο εσωτερικό μιας άτυπης μαζικής οργάνωσης, κατά τη διάρκεια των μαζικών κοινωνικών αγώνων.

Είναι ακριβώς γι' αυτό τον λόγο που ενορχηστρώθηκε ολόκληρη η παρούσα σκευωρία. Ο,τι έκανε η ιε-

Ρώμη 17/7/97
Χρήστος Στρατηγόπουλος

Η άμεση μείωση της φτώχειας δεν είναι όνειρο

σμού της γης κάτω από τα όρια της φτώχειας, η Ανατολική Ασία αποτελεί χειροπιαστή απόδειξη του γεγονότος πως η άμεση μείωση της φτώχειας είναι δυνατή. Επιπλέον, καταρρίπτει το μύθο ότι η γρήγορη ανάπτυξη και η μείωση της φτώχειας είναι ανταγωνιστικοί στόχοι, κάτι που κατέχει κεντρική θέση στον τρόπο σκέψης του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και της παγκόσμιας Τράπεζας, δήλωσε εκπρόσωπος του οργανισμού κατά την παρουσίαση της έκθεσης.

Πάντως, προβλήματα εξακολουθούν να υπάρχουν. Πρόσφατες νομισματικές αστάθειες στην περιοχή είναι πιθανό να δράσουν ανασταλτικά στην περαιτέρω μείωση της φτώχειας. Τα επιβαλλόμενα από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο "σταθεροποιητικά προγράμματα" εξασφαλίζουν ότι οι φτωχοί θα πληρώσουν το κόστος των λανθασμένων οικονομικών επιλογών και του καιροσκοπισμού ξένων επενδυτών. Από πολιτική άποψη, τα καθεστώτα των χωρών της Ανατολικής Ασίας συχνότατα εμποδίζουν την ελεύθερη έκφραση και τη δημόσια αντιπαράθεση. Η έκθεση αναφέρεται στη δικαιολογία των "ασιατικών αξιών" που χρησιμοποιείται από τα τοπικά κέντρα εξουσίας για να δικαιολογήσει τη στέρηση των πολιτών από το δικαίωμα να έχουν λόγο για αποφάσεις που επηρεάζουν τη ζωή τους.

Αν και η ανάπτυξη είναι απαραί-

τητη για την καταπολέμηση της φτώχειας, τονίζεται ότι αυτή από μόνη της δεν οδηγεί στο επιθυμητό αποτέλεσμα. Για την επιβεβαίωση αυτού του συμπεράσματος, παρατίθεται το μοντέλο ανάπτυξης στη Νότια Ασία, τη Λατινική Αμερική και την Υποσαχάρια Αφρική. Μεταξύ 1990 και 1995, η οικονομική ανάπτυξη στη Λατινική Αμερική κυμάνθηκε κατά μέσο όρο σε λίγο παραπάνω από 2% το χρόνο. Όμως οι φτωχοί αυξήθηκαν στο ίδιο διάστημα από 197 σε 209 εκατομμύρια. Η Oxfam International υποστηρίζει ότι μεγαλύτερη έμφαση πρέπει να δοθεί στο ρυθμό με τον οποίο η ανάπτυξη μειώνει τη φτώχεια. Αναφέρεται ως παράδειγμα πως για να αυξηθεί ανάλογα το εισόδημα του φτωχότερου 10% του πληθυσμού της, η Κένυα θα πρέπει να αναπτύσσεται δύο φορές ταχύτερα από την Ταϊλάνδη και η Βραζιλία επτά φορές ταχύτερα από την Ινδονησία.

Η ανάπτυξη δεν μειώνει αυτόματα τη φτώχεια, ούτε οι μεγάλοι προϋπολογισμοί λύνουν τα προβλήματα. Οι χώρες της Ανατολικής Ασίας δεν ξεδεύουν πολλά στην κοινωνική πρόνοια σε σχέση με το εισόδημά τους. Μάλιστα, ξεδεύουν σε αυτή μικρότερο ποσοστό του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος τους από τα κράτη της Υποσαχάριας Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής. Επικεντρώνουν όμως τις επενδύσεις τους στους τομείς της βασικής εκπαίδευσης και της χαμηλού κόστους ιατρικής περίθαλψης, που είναι κυρίως χρήσιμη στους φτωχούς. Το αποτέλεσμα είναι ότι αν και το Βιετνάμ έχει παρόμοιο εισόδημα με τη Νιγηρία, ο μέσος όρος ζωής είναι 15 χρόνια παραπάνω, το ποσοστό εγγράμματων διπλάσιο και τα παιδιά έχουν διπλάσιες πιθανότητες να φτάσουν τα πενήντα. Οι κινέζοι, αν και έχουν το μισό κατά κεφαλήν εισόδημα από

τους βραζιλιάνους, έχουν μεγαλύτερο μέσο όρο ζωής κατά τέσσερα χρόνια.

Η έκθεση καταλήγει συμπεραίνοντας πως για να συμβαδίσει η οικονομική ανάπτυξη με την ανθρώπινη και τη μείωση της φτώχειας θα πρέπει να ακολουθείται μια στρατηγική με τρία σκέλη:

Κρατικές επενδύσεις στους τομείς της υγείας και της εκπαίδευσης, με έμφαση στη παροχή δωρεάν και υψηλής ποιότητας υπηρεσιών στους οικονομικά ασθενέστερους.

Βιομηχανική ανάπτυξη με στόχο την αύξηση των θέσεων εργασίας.

Φιλική προς τους φτωχούς αγροτική πολιτική, που περιλαμβάνει αγροτικές μεταρρυθμίσεις και τεχνική υποστήριξη των μικροκαλλιεργητών και μικροεμπόρων.

Η αποτελεσματική καταπολέμηση της φτώχειας είναι δυνατή, στο βαθμό που υπάρχει η θέληση να επιτευχθεί.

Πηγή: One World News

Εκκένωση καταλήψεων στη Γερμανία

Στις 29 Ιουλίου, τρεις καταλήψεις στο Ανατολικό Βερολίνο εκκενώθηκαν μετά από μαζική επιχείρηση της αστυνομίας. Τα τρία σπίτια που εκκενώθηκαν, τα οποία ήταν κατειλημμένα εδώ και επτά χρόνια, βρίσκονταν στη Rigastrasse 80 και στη Pfarrstrasse 88 στο Lichtenberg. Περίπου 500 μέλη των ειδικών δυνάμεων συμμετείχαν στις εφόδους, που έγιναν στις 6.30 το πρωί, όταν όλοι οι καταληψίες κοιμόντουσαν. Μονάδες της ειδικής δύναμης SEK με πολυβόλα κατέβηκαν από ελικόπτερα στις ταράτσες των κτιρίων, σα να ήταν οι καταλήψεις κρησφύγετα της RAF ή κάτι τέτοιο! Οι περισσότεροι καταληψίες αφέθηκαν ελεύθεροι μετά τον έλεγχο των στοιχείων τους, πέντε όμως κρατήθηκαν, οι τρεις γιατί δεν είχαν το προνόμιο της γερμανικής υπηκοότητας. Τα σπίτια σφραγίστηκαν λίγο μετά τις εξώσεις, για να μην ανακαταληφθούν.

Η συνοικία Friedrichstein ήταν κάτω από στρατιωτικό νόμο μετά την επιχείρηση, με αστυνομία σε κάθε γωνιά. Μερικά μικρά οδοφράγματα στήθηκαν το απόγευμα σε διαμαρτυρία για την καταστολή. Αργότερα, περίπου 300 άτομα έκαναν πόρεια από το Frankfurter Tor στην Pfarrstrasse. Εκεί η αστυνομία προκάλεσε τον κόσμο και έγιναν επεισόδια κατά τη διάρκεια των οποίων συνελήφθησαν αρκετοί. Την ίδια νύχτα, καταλήφθηκαν άλλα δύο άδεια σπίτια στην πόλη. Ένα σπίτι στην Kreuzigerstrasse καταλήφθηκε αλλή εκκενώθηκε αμέσως από αστυνομία που χρησιμοποίησε νερό με πίεση. Η Kastanienallee 71 ανακαταλήφθηκε επίσης, για λίγο όμως αφού εκκενώθηκε κι αυτή.

Τα τρία σπίτια που άδειασαν στις 29 Ιουλίου ήταν από τα τελευταία στο Βερολίνο. Αυτά που έχουν μείνει μετριούνται στα δάκτυλα ενός χεριού. Είναι καιρός να κάνουμε κάτι γι' αυτό, αλλιώς σύντομα οι καταλήψεις θα είναι ιστορία. Πρέπει να σταματήσει ο κόσμος να κρύβεται και να παραπονιέται ότι δεν υπάρχει καμία προοπτική. Δεν πρόκειται να υπάρξει αν δεν την δημιουργήσουμε εμείς!

Πηγή: Arm The Spirit από τη διεύθυνση <http://www.hou.net/hmob/> στο internet.

"Αντιτρομοκρατικό" πρόγραμμα ενός δις δολαρίων από τις Η.Π.Α.

Την περασμένη εβδομάδα συζητήθηκε σε αρμόδια επιτροπή της Γερουσίας των Η.Π.Α. το υπό έγκριση αντιτρομοκρατικό πρόγραμμα, ύψους πάνω από ένα δισεκατομμύριο δολαρίων.

Η υπουργός Δικαιοσύνης, Τζάνετ Ρίνο ήταν αυτή που ανέλαβε να πείσει τους γερουσιαστές για την αναγκαιότητα του τεράστιου προγράμματος. Παράλληλα, η υφυπουργός Δικαιοσύνης, Τζέιμι Γκόουρλιν υποστήριξε σε συνέντευξη τύπου ότι οι Η.Π.Α. παραμένουν ευάλωτες σε τρομοκρατικές επιθέσεις από το εξωτερικό, ενώ επίσης υπεραμύνθηκε της μυστικότητας που περιβάλλει το υπό συζήτηση πρόγραμμα. "Οι πληροφορίες που συγκεντρώνουμε μας ανησυχούν εξαιτίας των συνεχιζόμενων προσπαθειών να χτυπηθούν αμερικανικοί στόχοι. Παραμένουμε ευάλωτοι και γνωρίζουμε ότι υπάρχουν διεθνείς τρομοκράτες που έχουν σα στόχο αμερικανούς πολίτες εδώ και στο εξωτερικό", δήλωσε κατά τη διάρκεια της συνέντευξης τύπου. παρακάτω, "έκφρασε τη λύπη της που τόσες πληροφορίες σχετικά με τον αγώνα κατά της τρομοκρατίας πρέπει να μένουν κρυφές για τους ψηφοφόρους". Υποστήριξε ακόμη πως οι προσπάθειες αυτές είναι ήδη επιτυχημένες, καθώς το ποσοστό πετυχημένων τρομοκρατικών επιθέσεων στις Η.Π.Α. έχει πέσει τα τελευταία χρόνια από το 40 στο 20%. Τελευταία από αυτές ήταν η επίθεση στο Κέντρο Παγκόσμιου Εμπορίου, αλλά επικαλέστηκε σχέδια ανατίναξης αμερικανικών αεροπλάνων στην Ασία και καταστροφής γεφυρών και σιδηρόδρομων στη Νέα Υόρκη, για να υπογραμμίσει την ανάγκη εντατικοποίησης του αντιτρομοκρατικού προγράμματος.

Βασικές γραμμές του υπό έγκριση προγράμματος είναι ένα σχέδιο αυξημένης αστυνόμευσης στα αεροδρόμια, η προστασία των αμερικανικών στρατιωτικών βάσεων στο εξωτερικό και η αύξηση του αριθμού πρακτόρων του FBI. Στις επιμέρους προτάσεις, πολλές από τις οποίες παραμένουν μυστικές, περιλαμβάνονται και εφαρμογές όπως η τοποθέτηση τζαμιών στους πιθανούς στόχους που είναι αλεξίσφαιρα απ' έξω, όχι όμως κι από μέσα, ώστε να είναι οι αμυνόμενοι σε θέση να ανοίγουν πυρ μέσα απ' αυτά.

Η συζήτηση στην επιτροπή της γερουσίας ξεκίνησε ανοιχτή, με γενικές τοποθετήσεις της υπουργού Δικαιοσύνης σχετικά με τον αγώνα κατά της τρομοκρατίας, αλλά συνεχίστηκε κλειστών θυρών. Οι ρεπουμπλικάνοι γερουσιαστές ενδιαφέρονται κυρίως για το που θα γίνουν περικοπές ώστε να εξοικονομηθεί το ένα δις δολάρια, ενώ οι επικριτές του προγράμματος υποστηρίζουν ότι είναι υπερβολικό, άκαιρο και περιέχει πολλά αμφισβητούμενα σημεία.

Κακοποιήσεις παιδιών σε Σουδάν και Ουγκάντα

Την Πέμπτη 18 Σεπτεμβρίου, τρεις ανθρωπιστικές οργανώσεις κάλεσαν τις κυβερνήσεις της Ουγκάντα και του Σουδάν να σταματήσουν τη συστηματική κακοποίηση παιδιών που έχουν εμπλακεί στις εχθροπραξίες στη βόρεια Ουγκάντα. Οι τρεις οργανώσεις, UNICEF, Διεθνής Αμνηστία και Human Rights Watch, έδωσαν στη δημοσιότητα λεπτομερείς αναφορές για τη φυσική και πνευματική κακοποίηση παιδιών μέχρι και οκτώ χρονών που έχουν απαχθεί από τον ανταρτικό Στρατό Αντίστασης του Κυρίου (LRA) από την αρχή των συγκρούσεων στην Ουγκάντα, εδώ και έντεκα χρόνια.

Ο LRA, που υποστηρίζει ότι θέλει να κυβερνήσει την Ουγκάντα με βάση τις Δέκα Εντολές, είναι διάδοχος της Κινητής Δύναμης του Αγίου Πνεύματος, παλιότερου ανταρτικού σχηματισμού. Οι πολέμιές του συνήθιζαν να αλείφονται με λάδι πριν τη μάχη, πιστεύοντας ότι αυτό θα τους έκανε άτρωτους απέναντι στις σφαίρες των αντιπάλων.

Οι κυβερνήσεις της Ουγκάντα και του Σουδάν αλληλοκατηγορούνται ότι η καθεμία υποστηρίζει το αντικαθεστωτικό αντίρρτικό της άλλης. Επίσης και οι δύο αρνούνται την κατηγορία.

Η UNICEF, η Διεθνής Αμνηστία και η Human Rights Watch απευθύνουν έκκληση σε όλες τις πλευρές που συμμετέχουν στη σύγκρουση να πάρουν συγκεκριμένα μέτρα για να σταματήσει η υπο-

χρεωτική στρατολόγηση μικρών παιδιών", δήλωσε η αντιπρόεδρος της UNICEF Βρετανίας, σε συνέντευξη τύπου.

Η Διεθνής Αμνηστία κατήγγειλε πως ο LRA υποστηρίζεται οικονομικά και στρατιωτικά από την κυβέρνηση του Σουδάν, που τη χρησιμοποιεί ενάντια στον σουδανέζικο ανταρτικό Στρατό για τη Λαϊκή Απελευθέρωση και το στρατό της Ουγκάντα. "Οι σουδανικές αρχές θα μπορούσαν να παρέμβουν για να σωθούν παιδιά. Αντίθετα, δείχνουν τον κυνισμό τους και την αδιαφορία τους για τα ανθρώπινα δικαιώματα, ανεχόμενες τους φόνους και τους βασανισμούς παιδιών καθώς διεξάγουν τον πόλεμό τους δι' αντιπροσώπου".

Εκπρόσωπος του LRA αρνήθηκε τις κατηγορίες, υποστηρίζοντας σε συνέντευξη στην τηλεόραση του BBC πως έχει εγκαταλείψει τις απαγωγές ως μέσο στρατολόγησης.

Αντίθετα, ερευνητής της Διεθνούς Αμνηστίας δήλωσε ότι οι απαγωγές έχουν αυξηθεί δραματικά από το 1995. Τα παιδιά που απαγονται δέχονται στρατιωτική εκπαίδευση και στέλνονται στον πόλεμο ή ακόμη σε σφαγές αμάχων κατοίκων χωριών.

Τα κορίτσια αναγκάζονται να "παντρευτούν" μεγαλύτερους στρατιώτες και γίνονται σεξουαλικοί σκλάβοι τους. Οι σωματικές και κοινωνικές επιπτώσεις είναι βαριές καθώς βιάζονται επανειλημμένα, ενώ στιγματίζονται ως "σύζυγοι" ανταρτών.

Η "μύηση" των παιδιών περιλαμβάνει τη συμμετοχή σε πράξεις ωμής βίας, όπως την κακοποίηση μέχρι θανάτου άλλων παιδιών που προσπάθησαν να δραπετεύσουν. Ακόμη όμως κι αν καταφέρουν να ξεφύγουν, συχνά δε γίνονται δεκτά ξανά στα χωριά και τις οικογένειές τους.

BENJAMIN PERET:

“Είναι καιρός για τη μεγάλη αγωνία”

Στις 18 Σεπτέμβρη του 1955 εγκατέλειψε τον μάταιο τούτο κόσμο ο Benjamin Peret. Μέγας πολέμιος του επουράνιου θεού και των επίγειων ομολόγων του, μαχητής στο μέτωπο της Αραγωνίας, πολέμιος τόσο της “τέχνης για την τέχνη” όσο και της στρατευμένης καρικατούρας της, ο Peret αποτέλεσε ένα από τα σημαντικότερα πνεύματα του κινήματος που ονειρεύτηκε “ν’ αλλάξει τον κόσμο-ν’ αλλάξει τον άνθρωπο”. Για το μικρό αφιέρωμα που ακολουθεί χρησιμοποιήθηκαν στοιχεία από τα: “Benjamin Peret, Η Καταισχύνη των Ποιητών”, εκδ. Discordia, “Ραούλ Βανεγκέμ, Η Αντι-ιστορία του Σουρρεαλισμού”, εκδ. Ελ. Τύπος κ.α. Το “Σουρρεαλισμός και Αναρχισμός” δημοσιεύεται πρώτη φορά στα ελληνικά.

4 Ιούλη 1899 Γέννηση του Περέ στο Ρεζέ, κοντά στη Νάντη
1920 Φτάνει στο Παρίσι, όπου συναντά τον Μπρετόν και τους φίλους του. Συμμετέχει στις εκδηλώσεις που σηματοδοτούν το τέλος του “Νταντά”.

1924 Ο Μπρετόν εκδίδει το “Σουρρεαλιστικό Μανιφέστο”. Την 1η Δεκέμβρη εκδίδεται το πρώτο τεύχος της επιθεώρησης “Η Σουρρεαλιστική Επανάσταση”, της οποίας την έκδοση αναλαμβάνουν, μέχρι τον Ιούλη του 1925, ο Περέ και ο Πιέρ Ναβόλ.

1927 Ο Περέ, μαζί με πολλούς σουρρεαλιστές, προσχωρεί στο Κομμουνιστικό Κόμμα, όπου τους υποδέχονται με μεγάλη δυσπιστία.

1929-1931 Ο Περέ ζει στη Βραζιλία, μαζί με τη βραζιλιάνη τραγουδίστρια Έλσυ Χιούστον που έχει στο μεταξύ παντρευτεί. Διώκεται και φυλακίζεται για τις πολιτικές του πεποιθήσεις.

1931 Απελευνεται από τη Βραζιλία και επιστρέφει στο Παρίσι, όπου συμμετέχει σε όλες τις δραστηριότητες της ομάδας των σουρρεαλιστών. Συμμετέχει στη συγγραφή του κειμένου “Στην Πυρά!”, όπου χαιρετίζεται η πυρπόληση και καταστροφή 500 εκκλησιών και θρησκευτικών κτιρίων από εξεγερμένους στην Ισπανία.

1935 Προσχωρεί στην ομάδα “Αντεπίθεση” του Ζωρζ Μπατάιγ, που αντιτίθεται στο σταλινισμό και την άνοδο του φασισμού.

1936 Τον Αύγουστο, μετά την έκρηξη της επανάστασης, πηγαίνει στη Βαρκελώνη, όπου δραστηριοποιείται στον ραδιοφωνικό σταθμό του ΡΟΥΜ. Στη συνέχεια φεύγει για το

μέτωπο της Αραγωνίας. Εκδίδει τη συλλογή βίαιων ποιημάτων “Δεν θα φάω απ’ αυτό το ψωμί”.

Μασσαλία, 1940. Ο Βίκτωρ Σερζ, ο Μπενζαμέν Περέ, η Ρεμέντιος Βάρο και ο Αντρέ Μπρετόν

1937 Πολεμά στο μέτωπο της Αραγωνίας στην ομάδα “Νέστορ Μαχόν” της φάλαγγας Ντουρρούτι. Στο τέλος του χρόνου, όταν πια η επανάσταση έχει προδωθεί από τους σταλινικούς, επιστρέφει στο Παρίσι.

1938 Προσχωρεί στη FIARI (Διεθνής Συνομοσπονδία Ανεξάρτητης Επαναστατικής Τέχνης) που έχει ιδρυθεί από τον Μπρετόν και τον Τρότσκι. Για λίγο ζει στο Μεξικό.

1940 Επιστρέφει στη Γαλλία, συλλαμβάνεται για την πολιτική του δράση. Αποφυλακίζεται στις 22 Ιούλη.
1941 Απορρίπτεται η αίτησή του

για διαφυγή στις ΗΠΑ λόγω του επαναστατικού του δράσης. Φεύγει ξανά για το Μεξικό. Εκεί, μετά το θάνατο της γυναίκας του, παντρεύεται τη ζωγράφο Ρεμέντιος Βάρο.
1945 Εκδίδεται στο Μεξικό η “Καταισχύνη των Ποιητών”.

1948 Επιστρέφει στο Παρίσι, όπου ξαναφτιάχνεται η ομάδα των σουρρεαλιστών. Συμμετέχει σε ομάδες αλληλεγγύης στους εξόριστους ισπανούς επαναστάτες.

1951 Ξεκινά τη συνεργασία του με την εφημερίδα της Αναρχικής Ομοσπονδίας.

Ο τίτλος είναι μεταστροφή της “Τιμής των Ποιητών”, μιας συλλογής ποιημάτων που δημοσιεύθηκαν παράνομα στο Παρίσι στη διάρκεια του 2ου παγκόσμιου πολέμου. Ακολουθεί ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα:

“Θα είχαμε πολλά ακόμα να πούμε για την ελευθερία, που τόσο την επικαλούνται σ’ αυτές τις σελίδες. Πρώτ’ απ’ όλα, για ποιά ελευθερία πρόκειται; Για την ελευθερία των λίγων να καταπιέζουν το σύνολο του πληθυσμού ή για την ελευθερία αυτών των ανθρώπων να συνεισφέρουν τους λιγοστούς προνομιούχους; Την ελευθερία των πιστών να επιβάλλουν το θεό και την ηθική τους πάνω σ’ ολόκληρη την κοινωνία ή για την ελευθερία της κοινωνίας να απορρίψει τον θεό, τη φιλοσοφία του και την ηθική του; Η ελευθερία είναι σαν μια “αέρινη επίκληση” έλεγε ο Αντρέ Μπρετόν και για να εκπληρώσει τον ρόλο της, αυτή η “αέρινη επίκληση” πρέπει πρώτ’ απ’ όλα να απαλλαγεί απ’ όλα τα μιάσματα του παρελθόντος, που λυμαινούνται αυτό το βιβλίο. Όσο τα κακά πνεύματα της θρησκείας και της πατρίδας θα αλωνίζουν στο κοινωνικό και πολιτιστικό πεδίο, οποιαδήποτε μεταμφίεση και αν έχουν δανειστεί, καμία ελευθερία δεν θα είναι νοητή: η εκδίωξή τους είναι ένας από τους σημαντικότερους όρους για την έλευση της ελευθερίας. Κάθε “ποίημα” που εξυμνεί μια “ελευθερία” ηθελήμενα απροσδιόριστη, ακόμα κι αν δεν είναι στολισμένη με θρησκευτικά ή εθνικιστικά γνωρίσματα, πρώτα παύει να είναι ποίημα και έπειτα γίνεται εμπόδιο στην καθολική απελευθέρωση του ανθρώπου γιατί τον παραπλανά, δείχνοντάς του μια “ελευθερία” που κρύβει καινούργιες αλυσίδες. Αντίθετα, από κάθε αυθεντικό ποίημα ξεφεύγει μια πνοή ακεραιότητας και δρώσας ελευθερίας, ακόμα κι αν δεν γίνεται επίκληση αυτής της ελευθερίας με την πολιτική ή κοινωνική της μορφή, και γι’ αυτό συμβάλλει στην πραγματική απελευθέρωση του ανθρώπου”.

Η “Καταισχύνη των ποιητών” είναι ένα από τα γνωστότερα έργα του Περέ. Αποτελεί την απάντησή του στην “στρατευμένη τέχνη”.

1953 Γράφει το “Θάνατος στους μπάτσους και στο πεδίο της τιμής”.

1956 Συμμετέχει στη συγγραφή του κειμένου “Ουγγαρία, Ανατέλων Ήλιος”, όπου χαιρετίζεται η εξέγερση στην Ουγγαρία.

1958 Συνεργάζεται στην έκδοση του “14η Ιούλη”, ενάντια στο πραξικόπημα του Ντε Γκώλ.

1959 Πεθαίνει από θρόμβωση αορτής.

Σουρρεαλισμός και αναρχισμός-πρώτη διακήρυξη

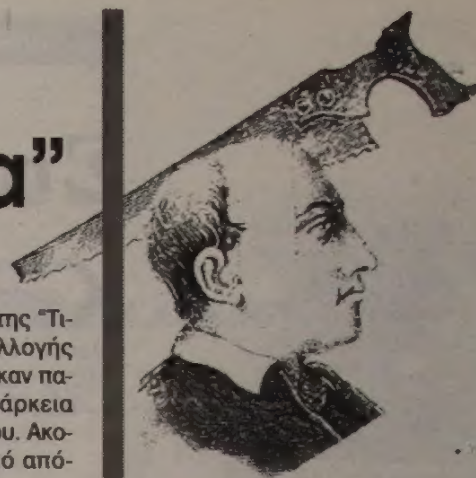
Οι σουρρεαλιστές είμαστε ακατάπαυστα αφοσιωμένοι στην απέχθειά μας απέναντι στην τριάδα Κράτος-Δουλειά-Θρησκεία, γεγονός που συχνά μας έφερε κοντά στους συντρόφους της Αναρχικής Ομοσπονδίας. Αυτή η προσέγγιση μάς οδηγεί σήμερα στις σελίδες της “Le Libertaire”. Είμαστε επιπλέον χαρούμενοι γιατί πιστεύουμε πως αυτή η συνεργασία θα μας επιτρέψει να θεμελιώσουμε ορισμένες από τις κοινές στο επαναστατικό πνεύμα κατευθύνσεις. Εκτιμούμε πως χρειάζεται επείγοντως μια εκτεταμένη αναθεώρηση των θεωριών. Και αυτή θα είναι εφικτή μόνο αν οι επαναστάτες εξετάσουν συνολικά τα προβλήματα του σοσιαλισμού με στόχο όχι την επιβεβαίωση, μέσω αυτής της αναθεώρησης, των ιδεών τους, αλλά ώστε να δημιουργηθεί μια θεωρία ικανή να

δώσει μια νέα και σφριγηλή ώθηση στην κοινωνική επανάσταση. Η απελευθέρωση του ανθρώπου δεν μπορεί να περιοριστεί στο οικονομικό και πολιτικό πεδίο, αλλά πρέπει να γίνεται αντιληπτή στο πεδίο της ηθικής (της αποφασιστικής εξυγίανσης των ανθρώπινων σχέσεων). Αυτό συνδέεται με τη συνειδητοποίηση από τον πληθυσμό των επαναστατικών του δυνατοτήτων και δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να οδηγεί σε μια κοινωνία όπως αυτή της Ρωσσίας, όπου οι άνθρωποι είναι ίσοι στην σκλαβιά. Ασυμφύλιτοι με το σύστημα της καπιταλιστικής καταπίεσης, που εκφράζεται με την μισητή μορφή της αίσχρα αποικιοκρατικής αστικής “δημοκρατίας”, παρόμοιας με το ναζιστικό ή σταλινικό ολοκληρωτισμό, δεν μπορούμε παρά να επαναβεβαιώσουμε τη θεμελιώδη μας εχθρότητα απέναντι και στα δύο μπλοκ. Δεν είναι δικός μας κανένας από τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους που ετοιμάζουν για να επιλύσουν τις διαφορές τους και να εκμηδενίσουν τις επαναστατικές θελήσεις. Από τον πόλεμο μπορεί να προκύψει μόνο η επιδείνωση της εξαθλίωσης, της άγνοιας και της καταπίεσης. Μόνο η μαχητική αυτόνομη δράση των εργαζόμενων μπορεί να τον εμποδίσει και να επισπεύσει την ανατροπή, με την έννοια του συνολικού φπαξίματος του κόσμου από την αρχή. Ο σουρρεαλισμός ήταν και παραμένει μοναδικός στην ανάληψη της υπόθεσης της ανατροπής στο ευαίσθητο πεδίο που τον χαρακτηρίζει. Η ανάπτυξή του, η διεύρυσή του στα πνεύματα, απέδειξαν την αποτυχία όλων των παραδοσιακών μορφών έκφρασης, δείχνοντας πως ήταν ακατάλληλες για την εκδήλωση μιας

συνειδητής εξέγερσης του καλλιτέχνη ενάντια στις υλικές και ηθικές συνθήκες που έχουν επιβληθεί στην ανθρωπότητα. Ο αγώνας για την αλλαγή των κοινωνικών συνθηκών και η δραστηριότητα που αναπτύχθηκε από τον σουρρεαλισμό για την αλλαγή του πνεύματος αλληλοσυμπληρώνονται. Η σύνδεσή τους πρέπει να επισπεύσει τον ερχομό μιας εποχής απελευθερωμένης από κάθε μορφή ιεραρχίας και καταπίεσης.

Παρίσι, 12 Σεπτέμβρη 1951

Κείμενο (γραμμένο κυρίως από τον Breton και τον Peret) που ανήγγειλε τη συνεργασία της σουρρεαλιστικής ομάδας του Παρισιού με την “Le Libertaire”, την εφημερίδα της Γαλλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας.

Ο στρατηγός μας είπε
το δάχτυλο στην κωλοτρυπίδα
Ο εχθρός
είναι κατά και
Πηγαίνετε
Ήταν για την πατρίδα
Φύγαμε
με το δάχτυλο στην κωλοτρυπίδα

“Επιτάφιος για ένα Μνημείο
στους Νεκρούς του Πολέμου”

Τότε οι άνθρωποι που συντρίβουν
τους γερούσιαστές σαν ένα
σκατό σκύλο,
θα κοιταχτούν στα μάτια,
θα γελάσουν σα τα βουνά,
θα αναγκάσουν τους παπάδες να
σκοτώσουν τους τελευταίους
στρατηγούς με τους σταυρούς
τους και με χτυπήματα σημαίας
θα σφάξουν τους παπάδες
σαν ένα αμμήν

“Ο Νόμος Πωλ Μπονκουάρ”

Αν ριγούνε γ’αυτιά των αγελάδων
είναι γιατί τραγουδούν
τη Μασσαλιώτιδα
Εμπρός παιδιά, για κουβά
ας φτύσουμε μες στ’ αυτί του
Πονανκαρέ (στην προέδρου
της Γαλλίας)

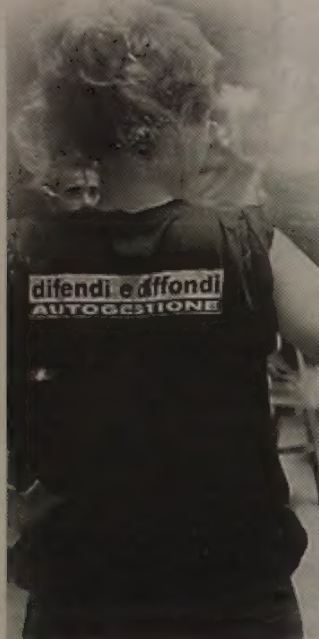
“Η σταθεροποίηση του φράγκου”

Ψόφησε
Σκουλήκια ως τον πάτο
Καταβροχθείστε αυτό το κουφάρι
και τα κόκαλά του να γίνουν
σφυρίχτρες για την επανάσταση

“Τομάρι τίγρη”
(για το θάνατο του προέδρου
της Γαλλίας Κλεμανσώ)

ΔΙΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ: Μια πρώτη ματιά (μέρος 2ο)

Στο "ρόδο της φωτιάς"

• **Να εξετάσουμε τις απαιτήσεις που εναντιώνονται στο σύστημα και τον τρόπο για να τις υπερασπιστούμε** • **Να αυτοοργανωθούμε ενάντια στο εμπορεύσιμο, το κράτος, το σύστημα. Να μην περιοριστούμε σε μια πάλη ιδεών** • **Να δημιουργήσουμε νέες οργανωτικές μορφές και αγώνες, δημιουργικούς και οριζόντιους** • **Να ενισχύσουμε τα διεθνή δίκτυα αγώνα, δημιουργώντας έναν ιστό ζω-ντανό, εξεγερμένο, αλληλέγγυο** • **Να δημιουργήσουμε νέες μορφές αυτοδιαχειριζόμενης αυτοπαγωγής και διανομής**

"Οι ζωές μας πέρα απ' την οίκονομία", Baix Llobregat

• **Να προετοιμάσουμε μια φεμινιστική συνάντηση αυτόνομη και αυτοδιαχειριζόμενη για να συνεχίσουμε την εμφάνισή μας στον οποίο αναγνωρίζομαστε, όπου χωρά η πολυμορφία που συναντήσαμε αυτές τις μέρες** • **Να δημιουργήσουμε ένα γυναικείο ταμείο αλληλεγγύης σε προγράμματα διαχειριζόμενα από τις γυναίκες των κοινοτήτων της Chiapas** • **Προτείνουμε κοινές μέρες δράσης σε διεθνές επίπεδο, ώστε να αναδειχθούν οι διαφορετικές μορφές αγώνα των γυναικών διαφορετικών χωρών, πχ η 25η Νοέμβρη ως διεθνής μέρα δράσης ενάντια στη βία κατά των γυναικών**

"Ο αγώνας ενάντια στην πατριαρχία", Les Naus

• **Θέλουμε ένα δίκτυο δικτύων: καταλήψεων, κοινωνικών κέντρων κτλ** • **Το δίκτυο πρέπει να είναι ισοτικό, χωρίς ιεραρχίες, με άμεση δημοκρατία, όχι γραφειοκρατικό, βασισμένο σε συνελεύσεις**

Ομάδα για τα χαρακτηριστικά του δικτύου, L' Hospitalet

Κομβικό σημείο της 2ης Διηπειρωτικής στη Βαρκελώνη (στο "ρόδο της φωτιάς", όπως αποκαλούσαν στις αρχές του αιώνα την πόλη οι αναρχικοί), ήταν το "El Lokal", ένα αναρχικό στέκι στο κεντρικότερο σημείο της πόλης, που αποτελεί την έδρα της βαρκελωνέζικης επιτροπής αλληλεγγύης στους ζαπατίστας. Το El Lokal είναι επίσης ο συνεκδοχικός, μαζί με το Ελευθεριακό Αθήναιο του Reus, του γνωστότερου αναρχικού περιοδικού της Ισπανίας, του "Lletra A". Παράλληλα, είναι έδρα των πολύ δραστή-ριων εκδόσεων "Virus", της

Συνέλευσης Αρνητών Στράτευσης, της Κολλεκτίβας για την Απελευθέρωση του Mumia Abu-Jamal, της συμβουλευτικής ομάδας για τους μετανάστες κ.α. Αυτή η συγκέντρωση δραστηριοτήτων είναι παραπλανητική. Στη Βαρκελώνη υπάρχει ένας ιδιαίτερα αισθητός ιστός δράσης του κοινωνικού κινήματος, εξαπλωμένος σε όλες τις γειτονιές της πόλης, μια "αυτόνομη πόλη" μες στην πόλη. Έτσι, δεν είναι παράξενο που η πλειονότητα των συμμετεχόντων φιλοξενήθηκαν σε σπίτια συντρόφων σε όλες τις γειτονιές της Βαρκελώνης. Οι συζητήσεις πραγματοποιήθηκαν σε πολλά

διαφορετικά σημεία: σε καταλήψεις, σε κτίρια ελεγχόμενα από ομάδες γειτονιάς, ακόμα και σ' ένα κατεληγμένο αγρόκτημα 37 εκταρίων, το Kap Pascual, 8,5 χιλιόμετρα έξω απ' την πόλη. Στη συνέχεια, θα παρουσιάσουμε συνοπτικά κάποιες από τις ομάδες εργασίας:

★ Στη γειτονιά **San Andreu** συζητήθηκε το θέμα των **εναλλακτικών μορφών οικονομίας**. Οι συζητήσεις έγιναν στην κατάληψη "**Palomar**". Χαρακτηριστικό απόσπασμα από τα πρακτικά των συζητήσεων: "Είναι αναγκαίο να αναλύσουμε και να αξιολογήσουμε με διαφορετικό τρόπο τις μορφές κοοπερατισμού ή αυτοπαγωγής όταν αυτές αναπτύσσονται στις καπιταλιστικές χώρες της Δύσης και όταν αναπτύσσονται σε χώρες του "Τρίτου Κόσμου", δεδομένων των διαφορετικών κοινωνικο-οικονομικών και πολιτικών συνθηκών. Κάθε πε-

ρίπτωση πρέπει να εξετάζεται λαμβάνοντας υπ' όψη τις τρομακτικές πιέσεις της λογικής του εμπορίου, των πολυεθνικών εταιρειών σε όλα τα επίπεδα. Η αυτοπαγωγή ή κοοπερατισμός δεν πρέπει να έχει ως στόχο το κέρδος, αν και πρέπει να εξασφαλίζει τα απαραίτητα για την επιβίωση, ώστε να μην καταλήγει σε δευτερεύουσα ενασχόληση του "ελεύθερου" χρόνου και να μπορεί να αυτοαναπαράγεται και να επεκτείνεται. Η αυτοπαγωγή πρέπει να επεκταθεί σε πολλούς τομείς και συνολικά, ώστε να μην εμφανίζεται με τρόπο τμηματικό ή απομονωμένο, καταδικασμένο σε αποτυχία. Παράλληλα, πρέπει να εμπεριέχει προτάσεις εκπαιδευτικές και πολιτισμικές στην κατεύθυνση της αλληλεγγύης, ώστε να αποκτήσει χαρακτήρα ενός κινήματος αντικουλτούρας, ενάντια στη μονοδιάστατη ανταγωνιστική και ατομικιστική σκέψη".

★ Στο προηγούμενο φύλλο παρουσιάστηκε εκτεταμένα, κάτω από μια προσωπική ματιά, η ομάδα εργασίας με θέμα την **κουλτούρα**.

Συζητήσεις στην κατάληψη HAMSA

Σε αυτή την ομάδα, αφού πρώτα συζητήθηκαν από κοινού τα ακόλουθα σημεία "Τρόποι με τους οποίους εκδηλώνεται η κουλτούρα", "Πώς βιώνεται η κουλτούρα στην χώρα του καθενός" και "Ελάχιστες προϋποθέσεις για την ανάπτυξη της κουλτούρας", στη συνέχεια δημιουργήθηκαν τρεις ξεχωριστές ομάδες εργασίας με τα εξής υποθέματα: "Η κουλτούρα της Αντίστασης", "Τέχνη και Αυτοδιαχείριση", "Κουλτούρα και Περιβάλλον".

★ Η γειτονιά του **Sants** φιλοξένησε το θέμα της εκπαίδευσης. Οι συζητήσεις, στις οποίες συμμετείχαν και αρκετοί εκπαιδευτικοί από την Ελλάδα, πραγματοποιήθηκαν στην κατάληψη "**HAMSA**" και ήταν χωρισμένες σε δύο ενότητες: 1) **Η πολιτικο-εκπαιδευτική οργάνωση**, με υποθέματα α) παραγωγή και κατασκευή της γνώσης στο εσωτερικό των θεσμών/αλλαγή των αξιών στο

νεοφιλελεύθερο εκπαιδευτικό σύστημα, β) αυτόνομες εκπαιδευτικές προσπάθειες και 2) **Η διαμόρφωση των εκπαιδευτικών** με υποθέματα α) μορφές εκπαίδευσης και β) προσωπική επανεκπαίδευση

★ Στη γειτονιά της **Terassa** συζητήθηκε το θέμα "**Εργασία και μέσα παραγωγής**". Οι συζητήσεις πραγματοποιήθηκαν στο κατεληγμένο κοινωνικό κέντρο της γειτονιάς. Ακολουθεί χαρακτηριστικό απόσπασμα: "Ο διαφορετικός τρόπος με τον οποίο αναπτύσσεται παγκόσμια αυτό το σύστημα και η ανάγκη άμεσων απαντήσεων έχουν δημιουργήσει ένα σύνολο αγώνων χαρακτήρα τοπικού, περιφερειακού ή σε εθνικό επίπεδο που δεν ανταποκρίνονται απαραίτητα σε μια γενική προβληματική. Σε ένα σύστημα αντιθέσεων όπως ο καπιταλισμός, υπάρχουν αντιθέσεις στα διαφορετικά επίπεδα αγώνα, είτε από άποψη πεδίου (εθνικό/διεθνές) είτε στον ίδιο τους τον χαρακτήρα (επιθετικοί/αμυντικοί, ριζοσπαστικοί/ρεφορμιστικοί). Αυτοί οι αγώνες, αν δεν αποβάλλουν τον το-

πικό και τμηματικό τους χαρακτήρα μπορεί να ενωματοποιηθούν στο σύστημα, ερχόμενοι και σε αντίθεση μεταξύ τους. Αυτοί οι αγώνες πρέπει να μετατραπούν σε αφετηρίες απελευθερωτικού αγώνα μέσα από τη διάρθρωσή τους στα πλαίσια μιας παγκόσμιας, κοινής, συλλογικής στρατηγικής, μέ-

σα στην οποία, με τις ιδιαιτερότητές τους, θα αναγνωρίζουν κοινές επιδιώξεις".

★ Στην κατάληψη "**Les Naus**" φιλοξενήθηκε η ομάδα εργασίας "**Ο Αγώνας Ενάντια στην Πατριαρχία**". Αυτή η Συνάντησή μας έδειξε πως υπάρχουν πολλοί αγώνες στον κόσμο κι αυτό είναι καλό. Όμως δεν ξέρουμε από πού ν' αρχίσουμε. Ο εχθρός έχει πολλά πρόσωπα και κανένα. Αυτό το ξέρουμε καλά εμείς οι γυναίκες: άλλοτε έχει το πρόσωπο του συντρόφου που μας χτυπάει, άλλοτε του αφεντικού, για πολλές ονομάζεται άγνοια, περιθωριοποίηση, αποξένωση από το ίδιο μας το σώμα. Πρέπει να επιτεθούμε στον εφιάλτη απ' όλες τις μεριές. Αναμφίβολα, ακόμα λείπουν πολλά για να μπορέσουμε να ενωθούμε πραγματικά και να ορίσουμε ξεκάθαρα τους στόχους μας. Κεντρικά προβλήματα της φεμινιστικής σκέψης

την οποία θέλουμε να προωθήσουμε είναι η διάρθρωση των αγώνων σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, ο ρατσισμός, ο εθνικισμός, η εξουσία. Αποφασιστικός όρος είναι η αυτονομία: στην πρόσβαση στην επικοινωνία και την πληροφορία, στον πολιτικο-οικονομικό τομέα, αλλά και στον συναισθηματικό. Όμως ακόμα δεν είναι ξεκάθαρα τα ερωτήματα που πρέπει να απαντήσουμε ώστε να προχωρήσουμε στη ριζοσπαστική μεταμόρφωση που χρειαζόμαστε".

★ Στη γειτονιά **Hospitalet** φιλοξενήθηκε η ομάδα εργασίας "**Η Ζωή μας Πέρα απ' την Οικονομία**". Οι συζητήσεις πραγματοποιήθηκαν στην κατάληψη "**La Vakeria**" και σε ένα "κτίριο αλληλεγγύης" που είχε χτιστεί από την "Ένωση Γειτονιάς". (Οι "Ενώσεις Γειτονιάς" δημιουργήθηκαν στα χρόνια της δικτατορίας του Φράνκο, ως απάντηση στην απαγόρευση της πολιτικής δράσης, αλλά και για την οργάνωση της αλληλεγγύης στις οικογένειες των εκατοντάδων χιλιάδων εξόριστων και φυλακισμένων. Εξακολουθούν να παίζουν καθοριστικό ρόλο στη ζωή της πόλης). Ακολουθεί χαρακτηριστικό απόσπασμα των συζητήσεων: "Αναγνωρίζουμε ως κοινά μας χαρακτηριστικά και στόχους: • Την πρακτική της άμεσης δράσης και της αυτόνομης οργάνωσης, συγκεκριμένες εμπειρίες στον κοινωνικό, τον οικονομικό κ.α. τομείς • Την διάθεση να προχωρήσουμε από τις εμπειρίες σε ένα παγκόσμιο αγώνα ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό • Τη συνείδηση πως δεν είναι η δράση μας που θα συντρίψει το νεοφιλελευθερισμό, πρόκειται για μορφές αντίστασης, δημιουργίας διαφορετικών τρόπων ζωής και επίθεσης στο σύστημα • Την αναγκαιότητα να βγούμε από τους χώρους μας, να συνδεθούμε με την υπόλοιπη κοινωνία • Την αποδοχή της αξίας της αυτοοργάνωσης, που με τη σειρά της γεννά μεγαλύτερες συγκρούσεις • Την πολυμορφία των πρακτικών και εμπειριών μας".

★ Στη γειτονιά **Nou Barris** φιλοξενήθηκε το θέμα της **πληροφόρησης**. Οι συζητήσεις πραγματοποιήθηκαν στο "**Λαϊκό Αθήναιο**", ένα μεγάλο κτίριο που ελέγχεται από την Ένωση Γειτονιάς του Nou Barris (η ίδια Ένωση φιλοξενεί δωρεάν σε κτίριό της τον μεγαλύτερο από τους τέσσερις αναρχικούς ραδιοσταθμούς της Βαρκελώνης, το "Radio Bronka", παρέχοντας μάλιστα και δωράν ηλεκτρικό ρεύμα για τον πομπό του!). Οι συμμετέχοντες χωρίστηκαν σε διαφορετικές ομάδες εργασίας, με τα ακόλουθα υποθέματα: "Ανάλυση της κατασκευής της εικονικής πραγματικότητας από τα media", "Αυτοπαρουσίαση των ομάδων των συμμετεχόντων" και "Προς ένα δίκτυο επικοινωνίας". Η θεωρητική συζήτηση ήταν μάλλον φτωχή, και σ' αυτό συνέτεινε και το πρόβλημα της γλώσσας, ενώ τα συμπεράσματα για το δίκτυο ήταν πάνω-κάτω τα ίδια με αυτά των υπόλοιπων ομάδων εργασίας. Το πιο ενδιαφέρον ήταν η ανταλλαγή εμπειριών μεταξύ των συμμετεχόντων.

Αντι για επίλογο, η γνωστή φράση "Δεν υπάρχει δρόμος, ο δρόμος φτιάχνεται προχωρώντας". Με τις λοξοδρομήσεις, τις παγίδες, τις αποτυχίες, αλλά και τις ελπίδες, τις επιτυχίες, τα όνειρα...